บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ คือหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ความสำคัญและลักษณะของแบบเรียน ความรู้ความเข้าใจต่าง ๆ เกี่ยวกับศัพท์ และความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์กับทักษะต่าง ๆ ทางภาษา โดยผู้วิจัยจะเสนอรายละเอียดตามลำดับดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญและลักษณะของแบบเรียน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศัพท์

<u>เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญและลักษณะของแบบเรียน</u>

<u>ความสำคัญของแบบเรียน</u>

แบบเรียนนับว่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญประการหนึ่ง ที่จะส่งผลให้การเรียนการสอนสัมฤทธิ์ผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ แบบเรียนย่อมมีความสำคัญอย่างยิ่งดังที่มีผู้แสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ในเรื่องความสำคัญของแบบเรียนไว้ ดังนี้

วรรณเพ็ญ ธีรากร (2514 : 8) กล่าวไว้ว่า แบบเรียนเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่งเกี่ยวกับการเรียนการสอน บทเรียนจะช่วยให้นักเรียนเรียนได้ดีขึ้น และช่วยผ่อนแรงในการสอน นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้กล่าวเพิ่มเติมถึงวิธีการจัดแบบเรียนประกอบการเรียนที่ดีไว้ว่า นักเรียนทุกคนจำเป็นต้องใช้แบบเรียนให้มีคุณภาพนั้น จะต้องพิจารณาหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านจิตวิทยาการเรียนรู้ พัฒนาการของเด็ก การเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ตลอดจน

การจัดทำรูปเล่มให้เหมาะสม ถ้าแบบเรียนที่มีคุณภาพดี ทั้งครูและนักเรียนย่อมได้ประโยชน์โดยตรง

ปรางศรี พานิชยกุล ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ว่า (มลุลี สีตบุตร. 2514 : 8 ; อ้างอิงมาจาก ปรางศรี พานิชยกุล. 2514 : 10) แม้ว่าครูสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจะได้พยายามปรับปรุงวิธีสอนภาษาอังกฤษ แต่การสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับวิธีการสอนของครูเท่านั้น ความสำคัญอีกประการหนึ่งคือจะต้องเตรียมหลักสูตรและเนื้อหาวิชาเป็นอย่างดีทั้งนี้ก็คือแบบเรียนที่บรรจุเนื้อหาวิชาได้ครบถ้วนตามหลักสูตรนั่นเอง

ม.ล.บุญเหลือ กุญชร ได้กล่าวแสดงถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียนว่า (ม.ล.บุญเหลือ กุญชร. 2500 : 53) ครูที่สอนภาษาอังกฤษย่อมต้องการแบบเรียนที่สำเร็จรูปแล้ว ถ้าครูที่คิดแบบเรียนเอง ทำแบบฝึกหัดเอง แต่งหนังสือให้นักเรียนอ่านเอง ก็สิ้นเปลืองแรงงานอย่างมาก แบบเรียนต้องทำเป็นชุดสอนทักษะต่าง ๆ ให้ประสมกลมกลืนกัน จะทำเป็นแบบเรียนเล่มเดียวกันหรือหลายเล่มไม่สำคัญ แต่ในแบบเรียนที่จะใช้สอนทักษะชุดนี้จะต้องมีส่วนที่ใช้ศัพท์และการสอนอันเป็นเนื้อหาทางภาษาที่นักเรียนจะต้องเรียน....

โรบินสัน ผู้เขียนหนังสือเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้กล่าวว่า ครูต้องมีแบบเรียนที่สามารถช่วยเหลือครูได้เป็นอย่างดีที่สุด ครูไม่สามารถเขียนเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละชั้นได้เอง หากเกิดผิดพลาดเกี่ยวกับบทเรียนที่เตรียม ครูจะหาวิธีสอนให้เกิดความสำเร็จได้ยากมาก นอกนี้แล้วเขายังกล่าวว่าการศึกษาคุณลักษณะของแบบเรียน สามารถจะช่วยครูให้แก้ไขจุดอ่อนในแบบเรียนที่ครูต้องใช้หรือถูกบังคับให้ใช้ได้ (Robinson. 1960 : 91)

อรสา ปราชญ์นคร ผู้แต่งหนังสือชื่อ <u>หลักสูตรและแบบเรียนศึกษา</u> ได้ให้ความหมายของแบบเรียนไว้ว่า แบบเรียนหมายถึงหนังสือที่บรรจุเนื้อหาตามหลักวิชา กำหนดขึ้นเพื่อเป็นหลักสำคัญการเรียนการสอนระหว่างครูกับนักเรียน และยังมีความเห็นสอดคล้องกับ ปรางศรี พานิชยกุล ที่ว่าแบบเรียนจะเป็นตัวช่วยให้ครูประสบความสำเร็จในการสอนโดยเน้นความสำคัญของแบบเรียนว่ามีบทบาทสำคัญในด้านเป็นเครื่องช่วยให้ครูเข้าใจขอบข่าย เนื้อหาวิชา ช่วยจัดระเบียบเนื้อหา

ของวิชา และแนะแนวการสอนแก่ครู แม้ว่าจะได้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านวิธีสอนหรือมีการผลิตสื่อการสอนแบบใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นก็ตาม แต่แบบเรียนยังคงมีความสำคัญที่จะช่วยให้ครูบรรลุวัตถุประสงค์ของการสอน (อรสา ปราชญ์นคร. 2525 : 97) ในเรื่องนี้ เดล ผู้เขียนเกี่ยวกับวิธีใช้สื่อในการสอน ก็คิดว่าแบบเรียนเป็นอุปกรณ์และสื่อกลางด้านความคิดเช่นกัน (Dale. 1960 : 665) และ ริเวอร์ส (Rivers. 1968 : 368) ได้กล่าวถึงแบบเรียนไว้ว่าแบบเรียนจะเป็นตัวกำหนดส่วนสำคัญของการเรียนการสอนในห้องเรียน เพราะในแบบเรียนนั้นผู้แต่งได้กำหนดไว้เรียบร้อยแล้วว่า จะให้ผู้เรียนเรียนอะไร จะเรียนอย่างไรและตอนใดควรเน้นเป็นพิเศษ

จากเอกสารข้างต้นที่เสนอมา ทำให้เห็นได้ว่าแบบเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ เพราะแบบเรียนเป็นตัวกำหนดเนื้อหาของวิชา ซึ่งทำให้การดำเนินการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีระบบ และสัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

<u>ลักษณะของแบบเรียนที่ดี</u>

ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ (2507 : 33 - 36) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของแบบเรียนที่ดีพอสรุปได้ดังนี้

1. แบบเรียนจะต้องถูกต้อง เที่ยงตรง ในด้านตัวสะกด การันต์ การแบ่งวรรคตอนหรือย่อหน้า และแบบเรียนที่ดีจะต้องให้ข้อเท็จจริงที่เป็นกลางไม่ลำเอียงหรือชักจูงให้ผู้เรียนมีความไขว้เขวไปจากความจริง

2. ความยากง่ายของภาษาที่ใช้ในการเขียนแบบเรียน แบบเรียนของเด็กต้องใช้ภาษาง่าย ๆ ซึ่งเด็กใช้ประจำ ถ้อยคำที่เลือกมาเขียนจะต้องเป็นคำที่เด็กใช้ในชีวิตประจำวันมากที่สุด การเรียบเรียงข้อความควรเรียบเรียงให้เป็นประโยคสั้น ๆ

3. การจัดรูปเล่ม แบบเรียนจะต้องแบ่งออกเป็นบท และเนื้อหาในแต่ละตอนต้องให้มีความยาวพอเหมาะแก่การสอนของครู การจัดหน้าและตัวพิมพ์ควรให้สะดวกแก่การอ่านปกในสารบัญ และความน่าต้องวางรูปให้เหมาะและถูกที่

4. ภาพประกอบ แบบเรียนสำหรับเด็กเล็กควรมีภาพประกอบมากกว่าแบบเรียนของเด็กโต โดยภาพประกอบจะต้องชัดเจนและสวยงาม

5. ความมั่นคงแข็งแรง แบบเรียนควรพิมพ์ด้วยกระดาษที่มีคุณภาพ และเย็บเล่มแข็งแรง

6. ราคา แบบเรียนควรมีราคาถูกและคุณภาพดี

7. ความรู้ทันสมัย แบบเรียนควรได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเนื้อหาให้มีความทันสมัยอยู่เสมอ

ริดชาร์ด และ โรด์เจอส์ ได้เขียนถึงลักษณะของสื่อการสอน รวมทั้งแบบเรียนที่ดีไว้ว่ามีส่วนช่วยเหลืออย่างมากในการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร ลักษณะของสื่อการสอนและแบบเรียนที่ว่านี้ควรจะมีบลักษณะดังนี้ คือ

1. ควรเน้นในเรื่องของความสามารถในการสื่อความหมายของการตีความ การแสดงออกทางความคิดและการเจรจา

2. ควรจะง่ายต่อการเข้าใจ ตรงกับจุดมุ่งหมาย และมุ่งในเรื่องของความน่าสนใจของการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันมากกว่าจะเน้นในเรื่องของรูปแบบไวยากรณ์

3. มีความเกี่ยวพันกับหนังสือแบบเรียนชนิดต่าง ๆ และสื่ออื่น ๆ ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้พัฒนาความสามารถของตน โดยผ่านกิจกรรมและแบบฝึกหัดต่าง ๆ ในสื่อนั้น ๆ ได้ (Richards and Rodgers. 1986 : 25)

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2519 : 177) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบเรียนที่ดีไว้ในงานเขียนเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ดังนี้

1. ควรเสนอเนื้อหาใหม่ตอนละหนึ่งเรื่องเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนเนื้อหานั้นให้ได้ก่อนจึงสอนเนื้อหาใหม่อีก

2. เนื้อหาทุกเรื่องต้องเสนอตามลำดับง่ายไปหายาก

3. เนื้อหาของบทเรียนควรมีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน

4. เนื้อหาที่เสนอไปแล้วครั้งหนึ่งเว้นไปช่วงหนึ่งแล้วต้องนำกลับมาใช้ในบทเรียนอีก

เป็นการฝึกซ้ำ การซ้ำเนื้อหานี้ควรปรากฏในระยะต้น แล้วค่อย ๆ ทิ้งช่วงห่างออกไป การที่นักเรียนได้พบเนื้อหาที่เคยเรียนมาแล้วบ่อย ๆ นั้นจะช่วยให้เกิดความแม่นยำ ไม่ลืมสิ่งที่ตนเรียนมาตอนต้น ๆ

5. การเสนอบทเรียนควรอาศัยสถานการณ์ต่าง ๆ กันหลาย ๆ แบบ เพื่อให้ผู้เรียนจดจำภาษาได้ดีขึ้น และภาษาที่ใช้ในแบบเรียนจะต้องเป็นภาษาที่ใช้กันจริง ๆ ไม่ใช้ภาษาที่แต่งขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับบทเรียนแต่ไม่มีผู้ใช้

6. เนื้อหาต่าง ๆ ควรจะมีแบบฝึกหัดเสริมให้มากพอที่ผู้เรียนจะได้มีโอกาสฝึกอย่างเข้ม เพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้

7. แบบเรียนที่ดีควรจะต้องมีคู่มือการใช้แบบเรียนแจกแจงโดยละเอียด เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าในแต่ละบทนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไร ควรจะใช้วิธีสอนใด มีกิจกรรมอะไรบ้างที่ควรจะนำมาใช้ในการสอนเนื้อหานั้น ๆ รวมทั้งวิธีทบทวนเนื้อหาด้วย

สมหวัง อ่องนาวา ได้ทำการวิจัยเรื่อง <u>การวิเคราะห์การเสนอศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ Oxford Progressive English for Adult Learners Book One and Two</u> ได้ให้ข้อเสนอแนะต่อผู้ที่จะจัดทำแบบเรียนหรือจัดหาแบบเรียนภาษาอังกฤษมาใช้กับคนไทยว่าควรจะพิจารณาและศึกษาในเรื่องการเสนอศัพท์ในแบบเรียนให้รอบคอบเสียก่อน หากจะนำแบบเรียนมาใช้และหวังให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ศัพท์ใหม่ ๆ เป็นอย่างดี ควรจะศึกษาดูว่าศัพท์ใหม่ในแบบเรียนแต่ละบทตลอดทั้งเล่มมีจำนวนมากพอสมดุลกันหรือไม่ เป็นศัพท์ที่มีประโยชน์ใช้กันทั่วไปหรือไม่ และมีความถี่ของการปรากฏซ้ำในบทเรียนมากน้อยเพียงใด (สมหวัง อ่องนาวา. 2516)

นอกจากนี้ โรเมโร ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบเรียนทางภาษาไว้ในบทความชื่อ "What Textbook Shall We Use?" ว่า แบบเรียนทางภาษาควรเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจ การเสนอบทเรียนโดยทั่วไป ควรเป็นการเสนอเนื้อหาอย่างง่าย ๆ ขนาดของตัวพิมพ์ไม่ควรเล็กเกินไป และในบทหนึ่ง ๆ ไม่ควรมีเนื้อหามากเกินไป การใช้รูปภาพในบทเรียนควรเหมาะสมกับเนื้อหาและไม่ควรใช้แผนภูมิ ตลอดจนใช้อักษรแทนเสียง (โสภา พงศ์เทพุปถัมภ์. 2528 : 29 ; อ้างอิงมาจาก Romero. 1875 : 362)

ประนอม จันทฤกษ์ (2532 : 17) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของแบบเรียนที่ดีสมควรใช้ในการเรียนการสอนภาษา ไว้ในงานวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบศัพท์ที่ใช้ในแบบเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นชุด English for a Changing World, Junior Active Context English, Lado English Series และชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Learning Kit) ไว้ว่า

1. ควรมีเนื้อหาครบถ้วนตรงตามหลักสูตรที่กำหนด และมีความเหมาะสมต่อระดับของผู้เรียน โดยเนื้อหาในบทเรียนไม่ควรจะยาวหรือสั้นจนเกินไป

2. ควรมีการจัดลำดับจากง่ายไปหายากเนื้อหาต่าง ๆ ในบทเรียนควรมีความสัมพันธ์กัน มีการทบทวนเนื้อหาที่สอนไปแล้ว และมีแบบฝึกหัดเสริมมากพอที่นักเรียนจะทำการฝึกจนเกิดการเรียนรู้

3. การเสนอศัพท์ในแบบเรียน ไม่ควรมีจำนวนมากหรือน้อยเกินไป และมีการเสนอศัพท์ที่เรียนไปแล้วในบทต่อ ๆ ไป เพื่อให้นักเรียนได้พบเห็นบ่อย ๆ และจดจำศัพท์นั้น ๆ ได้

4. ในแบบเรียนควรมีภาพประกอบเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและเรียนรู้ได้ดีขึ้น

ในส่วนของการเลือกแบบเรียนสำหรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น

รวิวรรณ ศรีคร้ามครัน (2520 : 74 - 75) ได้เสนอว่า ครูควรจะได้อ่านและพิจารณาดังต่อไปนี้

1. แบบเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศ ควรจะเลือกสอดคล้องกับวิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์ ซึ่งจะเริ่มจากการสอนให้เด็กรู้จักการฟังและการพูด หรืออ่านออกเสียงให้ถูกต้องก่อน

2. แบบเรียนที่ใช้ไม่ควรจะมีเนื้อเรื่องละเอียดและยาวมากเกินไป หรือย่อสั้นมากเกินไป หากมีเนื้อหาต่าง ๆ มากเกินไปแล้ว จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย แบบเรียนที่ใช้ควรให้ความรู้ในลักษณะทั่ว ๆ ไป อย่างกว้าง ๆ ไม่ง่ายและไม่ยากจนเกินไป รวมทั้งมีเนื้อเรื่องที่น่าสนใจ

3. แบบเรียนควรเป็นที่น่าสนใจของเด็ก โดยประกอบด้วยรูปภาพสีต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้เด็กเกิดความสนใจมากขึ้น และเรียนด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน นอกจากนี้ยังช่วยให้เข้าใจบทเรียนมากขึ้น

4. ในแบบเรียนควรมีแบบฝึกหัด เพื่อให้เด็กได้ฝึกฝนมากพอสมควร โดยเฉพาะกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางไวยากรณ์ แต่ละตอนควรจะมีแบบฝึกหัดเฉพาะเป็นตอน ๆ ไป

5. เนื้อเรื่องในแบบเรียนควรจะแทรกเรื่องราวที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมและประเพณีของเจ้าของภาษาไว้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยมีเนื้อเรื่องที่น่าสนใจต่อทั้งเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง แต่เนื้อเรื่องในแต่ละเรื่องไม่ควรมีมาก และละเอียดเกินไป จนเหมือนกับเป็นการโฆษณาการท่องเที่ยวของประเทศนั้น

6. ศัพท์ในแบบเรียน จำต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับความรู้และสติปัญญาของเด็กในแต่ละวัย นอกจากนี้เนื้อเรื่องแต่ละตอนควรจะมีศัพท์เก่าที่เด็กเคยเรียนมาแล้ว ปนกับศัพท์ใหม่ ๆ ด้วยเสมอ

<u>เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความรู้ความเข้าใจด้านคำศัพท์</u>

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศัพท์ ได้แก่ ความหมายของคำ การพิจารณาความหมายของคำ และการจัดหมวดหมู่ของคำ

<u>ความหมายของคำ</u>

ฟรีส (Fries. 1972 : 278) ได้ให้คำจำกัดความของคำไว้ว่า คำ คือการประสมเสียง ซึ่งนำมาใช้เป็นสิ่งเร้าให้นึกถึงประสบการณ์ที่ผ่านมา ยิ่งกว่านั้นประสบการณ์ที่ถูกกระตุ้นจากการประสมเสียงนั้นจะมีความหมายต่างกันได้หลายอย่าง แต่จะมีประสบการณ์เดียวซึ่งเด่นกว่าประสบการณ์อื่น ประสบการณ์นี้จะถูกกำหนดขึ้นโดยข้อความที่ใช้ร่วมกันบ่งถึงสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง นอกจากนี้ยังได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำศัพท์ต่อไปอีกว่า เนื่องจากคำ ๆ หนึ่ง มีได้หลายความหมาย เมื่อเอ่ยถึงคำใดขึ้นมาโดด ๆ จึงไม่อาจจำกัดความให้ตายตัวได้

จำเป็นต้องพิจารณาจากข้อความที่ปรากฏร่วม (Context) จึงจะรู้ว่าเป็นความหมายใด เช่น คำว่า "head" เมื่ออยู่ในข้อความ "a head of cabbage" หรือ "the head of department" หรือ "the head of the river" ก็มีความหมายต่างกันออกไปดังนี้ เป็นต้น

<u>การพิจารณาความหมายของคำ</u>

ในการพิจารณาความหมายของคำ ลาโด (Lado. 1972 : 278 - 281) ได้แบ่งการพิจารณาออกเป็น 3 ลักษณะคือ รูปลักษณะทางเสียงและรูปที่เขียน (Form) ความหมาย (Meaning) และตำแหน่งที่ปรากฏของคำ (Distribution) ซึ่งจะได้แยกกล่าวแต่ละข้อดังนี้

1. รูปลักษณะทางเสียงและรูปที่เขียน (Form) รูปลักษณะทางเสียงประกอบด้วยหน่วยเสียง (Sound Segment) เสียงเน้นหนักเบา (Stress) และในบางภาษาจะรวมระดับเสียงสูงต่ำที่ทำให้เปลี่ยนความหมาย (Tone) ด้วย เช่นในภาษาไทยและภาษาจีน ในภาษาอังกฤษนั้นการเน้นเสียงหนักผิดจะทำให้ความหมายต่างไปได้เช่น present และ present อีกลักษณะหนึ่ง คือ คำประกอบขึ้นจากศัพท์ + ปัจจัย เช่น observational มาจากศัพท์ observe + tion + al นอกจากนี้คำในภาษาอังกฤษอาจประกอบจากรากศัพท์ 2 ตัวมาผสมกันได้ความหมายใหม่ขึ้นมา เช่น "call up" หมายถึง "to phone" ดังนี้ เป็นต้น

2. ความหมาย (Meaning) นอกจากพิจารณาคำจากรูปลักษณะที่เขียนแล้ว การกำหนดความหมายของคำนั้นมีได้หลายความหมายนั่นคือ (a) ความหมายที่ปรากฏในพจนานุกรม (Lexical Meaning) เช่นเมื่อต้องการความหมายว่า "a building for human habitation" คำที่ได้จากรูปลักษณะที่เขียน (Form) คือ "house" (b) ความหมายในลักษณะที่เป็นส่วนหนึ่งของคำและทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Morphological Meaning) (c) ความหมายที่ปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ ในประโยค (Syntactical Meaning) และ (d) ความหมายทางวัฒนธรรม (Cultural Meaning)

3. ตำแหน่งการปรากฏของคำ (Distribution) ในแต่ละภาษามีข้อจำกัดของการใช้คำต่างกัน เช่น ทางด้านไวยากรณ์ คำว่า "water" ในภาษาอังกฤษอาจเป็นนาม ในข้อความ "a glass of water" เป็นคำกิริยาในข้อความ "water the garden" เป็นส่วน

ประกอบของคำนามในข้อความ "water mater" แต่ถ้าจะเป็นคำคุณศัพท์ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะที่เขียน เช่น "watery substance" ดังนี้ เป็นต้น นอกจากนี้ตำแหน่งการปรากฏของคำยังแตกต่างกันด้านสภาพทางภูมิศาสตร์ สภาพทางสังคม และทางด้านลีลาการพูดและการเขียน กล่าวคือคำบางคำจะปรากฏเฉพาะในกวีนิพนธ์ แต่จะไม่ปรากฏในบทสนทนา บางคำใช้เฉพาะการเขียนแต่ไม่ใช้ในการพูด เป็นต้น

<u>การจัดหมวดหมู่ของคำ</u> (Classification)

ฟรีส์ (Fries. 1972 : 282) ได้แบ่งประเภทของคำแยกเป็น 4 กลุ่ม คือ

1. คำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function Words) คำประเภทนี้เป็นคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ในประโยค อันได้แก่ auxiliaries, prepositions, conjunctions และ interrogative words เป็นต้น

2. คำแทน (Substitute Words) เป็นคำที่ใช้ทำหน้าที่แทนคำในกลุ่มเดียวกัน เช่น he, she, they ใช้แทนคำนาม เป็นต้น

3. คำที่วิ่นอยู่กับไวยากรณ์ (Grammatically Distributed Words) เป็นคำซึ่งใช้สอดคล้องกับไวยากรณ์ เช่น "some" ใช้ในประโยคบอกเล่า ส่วน "any" ใช้ในประโยคปฏิเสธ

4. คำหลัก (Content Words) ได้แก่ คำที่ใช้เรียกชื่อสิ่งของคำที่แสดงการกระทำและคำที่แสดงคุณสมบัติต่าง ๆ คำเหล่านี้เป็นคำศัพท์ที่อาจหาความหมายได้จากพจนานุกรม

นอกจากการจัดหมวดหมู่ของคำตามวิธีการของ ฟรีส์ ที่กล่าวมาแล้ว ลาโด (Lado. 1972) ได้จัดแบ่งคำศัพท์ตามลักษณะกลุ่มบุคคลที่ใช้เป็น 2 กลุ่ม คือ

1. คำศัพท์ที่ใช้เฉพาะในวงการเฉพาะกิจ (Specialized Vocabulary)

2. คำศัพท์ที่ใช้ในวงการสนทนาทั่วไป (Comman Core Vocabulary)

หรือหากจะแบ่งอีกลักษณะหนึ่งตามทักษะการใช้ภาษาก็จะได้เป็น 2 กลุ่ม ต่างกันออกไป คือ

1. ศัพท์ที่เรียนแล้วสามารถนำไปใช้ได้ (Vocabulary for Production or Active Vocabulary)

2. ศัพท์ที่เรียนเพื่อรู้อาจไม่จำเป็นต้องนำไปใช้ (Vocabulary for Recognition or Passive Vocabulary)

ขณะเดียวกัน จอห์นสัน และ เพียร์สัน (Johnson and Pearson. 1978 : 174) ได้แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 2 ลักษณะเช่นเดียวกับ ลาโด แบ่งไว้คือ

1. ศัพท์ที่ได้จากการฟังและการอ่าน (Receptive Vocabulary)

2. ศัพท์ที่ได้จากการพูดและการเขียน (Productive Vocabulary)

อย่างไรก็ตามการเรียนรู้ศัพท์จะแยกออกจากกันโดยสิ้นเชิงเป็นคำศัพท์ที่ได้จากการฟัง พูด อ่าน หรือเขียนย่อมไม่ได้ เพราะในการเรียนภาษานั้น การใช้ทักษะทั้ง 4 นั้นต้องสัมพันธ์กัน คำศัพท์ที่ได้จากการฟังและพูดจะเป็นพื้นฐานอันสำคัญสำหรับการอ่านและเขียนต่อไป

<u>งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์</u>

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับด้านคำศัพท์นั้นมีมากมายซึ่งผู้วิจัยจัดแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. การวิเคราะห์คำศัพท์ในแบบเรียน

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์กับทักษะต่าง ๆ ในการเรียนภาษา

3. การทดสอบความรู้ทางด้านคำศัพท์

4. ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

5. บัญชีคำศัพท์

เอกสารและงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับคำศัพท์นั้น ผู้วิจัยได้จัดแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. การศึกษาคำศัพท์ในตำราวิชาการเฉพาะแขนง

2. การศึกษาความสัมพันธ์ของศัพท์กับทักษะต่าง ๆ ของภาษา

3. การทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์

4. ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

5. บัญชีคำศัพท์

การวิเคราะห์คำศัพท์ในแบบเรียน

มีนักการศึกษาหลายท่านที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องของคำศัพท์ในแบบเรียนต่าง ๆ ที่นำมาให้นักเรียนใช้ โดยท่านเหล่านั้นได้ทำการวิเคราะห์ว่าคำศัพท์ในแบบเรียนเป็นเช่นไร เหมาะสมกับผู้เรียนหรือไม่และมีจำนวนที่พอเหมาะหรือไม่ โดยงานวิจัยเหล่านี้จะแบ่งออกเป็นระดับต่าง ๆ 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับประถมศึกษา

ในปี พ.ศ. 2510 กรมวิชาการได้ขออนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ จัดการสัมมนาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาขึ้น ณ ศูนย์วัสดุศึกษา กรมวิชาการ และได้วิเคราะห์ศัพท์ทั้งหมดที่ใช้ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ ชุด Oxford English Course for Thailand ซึ่งใช้ในชั้นประถมศึกษาตอนปลายเป็นจำนวน 3 เล่ม พบว่ามีคำศัพท์ทั้งหมดจำนวน 1,105 คำ (กรมวิชาการ. 2510 : 189 - 200)

2. ระดับมัธยมศึกษา

ในปี พ.ศ. 2514 มลุลี สีตบุตร (2514 : 64 - 67) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษ ชุด "English for Thai Students" ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามหลักภาษาศาสตร์และหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ และสรุปผลเกี่ยวกับคำศัพท์ในแบบเรียนทั้งชุดไว้ว่า

1. มีคำศัพท์ประมาณ 67.98% ของคำศัพท์ทั้งหมดในหนังสือแบบเรียนปรากฏใน A General Service List of English Words ของ Michael West

2. คำศัพท์ส่วนใหญ่ในแบบเรียนชุดนี้มีความเหมาะสมกับวัยเด็ก และการสอนศัพท์ส่วนใหญ่เป็นไปตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ มีคำศัพท์ที่ไม่สอนตามลำดับความยากง่ายเป็นส่วนน้อย และมีคำศัพท์ที่ยากเกินไปสำหรับเด็กระดับนี้ 237 คำ

3. จำนวนคำศัพท์ในแบบเรียนชุดนี้เพียงพอสำหรับเด็กในระดับนี้แล้ว คือประมาณ 1,500 คำ

4. ในแต่ละบทมีคำศัพท์ใหม่มากเกินไปบ้าง น้อยเกินไปบ้าง คละกันไป เช่น บางทีเริ่มด้วยการจำจำนวนคำศัพท์ 2 คำ บทต่อ ๆ ไปมี 3, 3, 2, 1, 3, 11, 21 แล้วลดลงเป็น 2, 3 คำ ซึ่งไม่เหมาะกับวัยเด็ก เพราะเมื่อเด็กโตขึ้นจะมีความสามารถในการจำมากขึ้น ศัพท์ก็ควรจะเพิ่มจำนวนมากขึ้นโดยจำกัดไม่ให้มากเกินไป ผู้เขียนได้ให้ความเห็นไว้ในบทหนึ่ง ๆ ไม่ควรจะมีคำศัพท์เกินกว่า 15 คำ

5. ประโยคตัวอย่างมีคำศัพท์ที่เด็กไม่เคยเห็นมาก่อนเลยเป็นจำนวนถึง 300 คำ

สามปีต่อมา อรุณ ใหญ่กว่าวงศ์ (2517 : 51 - 52) ได้ทำการวิเคราะห์การเสนอศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษชุด Intermediate English Course for Thailand เล่ม 1 และเล่ม 2 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนมัธยมแบบประสม พบว่า

1. จำนวนคำศัพท์ที่ปรากฏในแบบเรียนชุดนี้ 983 คำ เมื่อเปรียบเทียบกับคำศัพท์ในหนังสือ The Teacher's Word Book of 30,000 Words เป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้ ดังนี้

1.1 คำศัพท์ที่มีประโยชน์การใช้ทั่วไปสูง คือศัพท์ที่มีความถี่ตั้งแต่ 50 ครั้งขึ้นไป มีจำนวนทั้งสิ้น 646 คำ หรือร้อยละ 65.75 ของคำศัพท์ที่สำรวจได้

1.2 คำศัพท์ที่มีประโยชน์น้อยลงมามีความถี่ปรากฏอยู่ในระหว่าง 20-49 ครั้ง จำนวน 154 คำ คิดเป็นร้อยละ 15.66

1.3 คำศัพท์ที่มีประโยชน์น้อยที่สุด คือศัพท์ที่มีความถี่ปรากฏน้อยกว่า 20 ครั้ง รวมทั้งคำศัพท์ที่ไม่ปรากฏในบัญชีตารางของ Thorndike & Lordge มีจำนวน 183 คำ คิดเป็นร้อยละ 18.62

2. คำศัพท์ที่นักเรียนไม่เคยพบมาก่อนเลยในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จำนวน 292 คำ

3. คำศัพท์ใหม่ส่วนมากมีการปรากฏน้อยมากคือ มีคำศัพท์ถึงร้อยละ 54.45 ที่มีการปรากฏเพียง 1-5 ครั้ง แต่มีศัพท์เพียงร้อยละ 9.25 เท่านั้นที่ปรากฏเป็น 20 ครั้ง

ต่อมาในปี พ.ศ. 2519 ทิพาวรรณ จันทรพิบูลย์ (2519 : 37 - 38) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินศัพท์สกรณ์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อันเป็นการสำรวจศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้ (Active Vocabulary) ซึ่งหมายถึง คำศัพท์ที่ปรากฏอยู่ในแบบเรียนตั้งแต่ 2 ชุดขึ้นไปจากแบบเรียน 3 ชุด คือ

1. A Direct Method English Course เล่ม 1, 2, 3 ของ E.V. Gatenby

2. English for Thai Students เล่ม 1, 2, 3 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

3. Intermediate English Course for Thailand เล่ม 1, 2, 3 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ผลการวิจัยพบว่า ปริมาณคำศัพท์สกรณ์ (Active Vocabulary) มีจำนวน 1,270 คำ จากจำนวนทั้งสิ้น 2,750 คำ ที่เหลืออีก 1,480 คำ คือเป็น Passive Voabulary หรือคำศัพท์สำหรับทำความเข้าใจ

ใน พ.ศ. 2519 เช่นกัน มลิวัลย์ ภักดีประไพ (2519 : 97) ได้รวบรวมคำศัพท์จากหนังสืออ่านในเวลาวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จำนวน 25 เล่ม ได้คำศัพท์ทั้งหมด 3,795 คำ คัดเฉพาะคำศัพท์ที่มีความถี่ตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป จากหนังสืออ่านแต่ละเล่มได้คำศัพท์ 1,416 คำ จำนวนดังกล่าวเป็นคำศัพท์ที่ปรากฏทั้งในบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ (Michael West) และ ธอร์นไดค์ (Thorndike) รวม 398 คำ เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏเฉพาะในบัญชีคำศัพท์ของไมเคิล เวสต์ (Michael West) หรือธอร์นไดค์ (Thorndike) บัญชีใดบัญชีหนึ่งจำนวน 126 คำ และเป็นคำศัพท์ที่มีความถี่

ปรากฏในหนังสืออ่านเล่มใดเล่มหนึ่งตั้งแต่ 6 ครั้งขึ้นไป 83 คำ รวมเสนอเป็นคำศัพท์ที่ควรรู้สำหรับนักเรียนระดับนี้ทั้งหมด 607 คำ

ในปี พ.ศ. 2522 สมนัส ปรียานนท์ ได้สำรวจคำศัพท์หนังสือเรียนชุด English for Thai Students จำนวน 6 เล่ม ได้รวบรวมคำศัพท์โดยวิธีนับคำศัพท์ทุกคำในหนังสือเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้เป็นคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด คำศัพท์ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ซ้ำกับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก็เป็นศัพท์ใหม่ และคำศัพท์ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ซ้ำกับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ก็เป็นศัพท์ใหม่ รวมคำศัพท์ใหม่จาก 3 ระดับชั้นได้ 3,035 คำ เป็นคำศัพท์ระดับมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง 754 คำ คำศัพท์ระดับมัธยมศึกษาปีที่สอง 712 คำ และคำศัพท์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม 1,596 คำ การปรากฏคำศัพท์เป็นคำที่มีความหมายในตัวเอง (Content Word) ร้อยละ 73.84 ของคำทั้งหมด เป็นคำที่ไม่มีความหมายในตัวเอง (Function Word) ร้อยละ 26.16 นอกจากนี้ยังได้หาความถี่ของคำศัพท์แล้วทำเป็นบัญชีคำศัพท์ที่มีความถี่สูง 200 คำแรกเป็นศัพท์ที่เกี่ยวกับสิ่งของที่อยู่ใกล้ตัว ซึ่งเป็นศัพท์ที่เหมาะสมกับวัยของเด็กและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน (สมนัส ปรียานนท์. 2522 : 288)

ต่อมาในปี พ.ศ. 2527 กัลยา ไกลวัลาณิช ได้วิเคราะห์คำศัพท์จากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งจำนวน 6 เล่มคือ Get Set, Magic Sounds and Words Book I, Junior Active Context Book I, Active English for Thailand Book I และ Yes! Book D ผลการศึกษาพบว่าคำที่มีความหมายในตัวเอง (คำนาม กิริยา คุณศัพท์ และกิริยาวิเศษณ์) ในหนังสือเรียนกลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 2,824 คำ เป็นคำศัพท์ใหม่เมื่อคัดออกจากบัญชีศัพท์ระดับประถมศึกษาของกรมวิชาการแล้วได้คำศัพท์ใหม่จำนวน 1,417 คำ คำศัพท์จำนวน 1,000 คำแรกมีความถี่สูงสุด มีประโยชน์ในการใช้ร้อยละ 82.80 เมื่อเปรียบเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ Michael West (กัลยา ไกลวัลาณิช. 2527)

ในปี พ.ศ. 2527 นิคม ลิ่มวชิรานันท์ (2527 : 82 - 91) ศึกษาศัพท์ในหนังสือเรียน 1 ชุด คือ ชุดการเรียนการสอน Learning Kit 1-6 เพื่อหาจำนวนคำที่ปรากฏในชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ Learning Kit แล้วเปรียบเทียบกับจำนวนคำศัพท์ที่กำหนดไว้

ป
420.72
ก273 ก

- 9 พ.ย. 2535

3640049

สำนักหอสมุด
มหาวิทยาลัยนเรศวร

ในจุดประสงค์ของวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และหาการปรากฏซ้ำของคำศัพท์ในแต่ละบท หาความถี่ของจำนวนคำศัพท์ที่มีประโยชน์ ผลการวิจัยพบว่าจำนวนคำศัพท์ในชุดการเรียนการสอน Learning Kit มีทั้งหมด 3,215 คำ ซึ่งจุดประสงค์วิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกำหนดให้รู้ศัพท์ 2,500 คำ คำศัพท์ทั้งหมดเป็นคำศัพท์ที่มีความถี่สูงกว่า 20 ครั้งขึ้นไป 955 คำ ระหว่าง 16-19 ครั้งจำนวน 896 คำ และต่ำกว่านั้น 1,364 คำ การปรากฏซ้ำของคำศัพท์ในแต่ละบทมีความสม่ำเสมอดีมาก และเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์โดยตรงกับรายการศัพท์ของ O' Shea มาก

ในปีเดียวกันนั้นเอง องค์การ อินทรัมพรรย์ และคณะ (2527 : ฉ) ได้ศึกษาหนังสือภาษาอังกฤษ จำนวน 8 เล่ม คือ English for Thai Students Book I-II-III, Get Set, Have Fun Book I-II, Success with English และ First Things First การรวบรวมคำศัพท์ใช้วิธีนำคำที่ปรากฏทุกคำยกเว้นที่เป็นชื่อเฉพาะและ article แยกเป็นคำประเภทต่าง ๆ คือ นาม กริยา คุณศัพท์ และกริยาวิเศษน์ กลุ่มที่สองเป็นคำสัณฐาน สรรพนาม และบุพบท คำศัพท์ในกลุ่มที่หนึ่งแบ่งเป็น 3 ส่วน ส่วนแรกเป็นคำศัพท์มัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ส่วนที่สองสำหรับมัธยมศึกษาปีที่สอง และส่วนที่สามสำหรับมัธยมศึกษาปีที่สาม รวมทุกส่วนมีคำนาม 1,268 คำ กริยา 432 คำ คุณศัพท์ 526 คำ และกริยาวิเศษณ์ 144 คำ รวมคำศัพท์ทั้งสามระดับชั้นมี 2,370 คำ คำศัพท์ในกลุ่มที่สองเป็นคำสรรพนาม 61 คำ สันธาน 22 คำ บุพบท 47 คำ

ในปี พ.ศ. 2528 โสภา พงษ์เทพูปถัมภ์ (2528 : จ - ฉ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการเสนอศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการนำเอาผลการวิเคราะห์คำศัพท์ในแบบเรียน Junior Active Context เปรียบเทียบกับผลการวิเคราะห์ชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Learning Kit) ของ นิคม ลิ่มวชิรานันท์ และการวิเคราะห์แบบเรียนชุด English for Thai Students (New Edition) ของ สมนัส ปรียานนท์ ปรากฏผล ดังนี้

1. แบบเรียน Junior Active Context English มีศัพท์ใกล้เคียงกับ

หลักสูตรกำหนด (2,500 คำ) มากที่สุด คือมีคำศัพท์จำนวน 2,706 คำ ในขณะที่แบบเรียน English for Thai Students (New Edition) มีศัพท์จำนวน 3,054 คำ และชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Learning Kit) มีศัพท์จำนวน 3,215 คำ

2. ชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Learning Kit) มีศัพท์ที่มีการปรากฏซ้ำเพียงพอที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ในระดับสูงและปานกลางที่สุด คือ 1,851 คำ ในขณะที่แบบเรียน English for Thai Students (New Edition) มีศัพท์ระดับเดียวกันจำนวน 1,511 คำ และแบบเรียน English for Thai Students (New Edition) มีศัพท์ที่มีประโยชน์ในการเรียนรู้ต่ำมากที่สุดคือจำนวน 1,543 คำ ส่วนแบบเรียน Junior Active Context English มีจำนวน 1,421 คำ และชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Learning Kit) มีจำนวน 1,364 คำ

4. ชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Learning Kit) มีศัพท์ที่มีการกระจายความถี่ในการปรากฏสม่ำเสมอ จนเกิดการเรียนรู้มากที่สุด คือจำนวน 1,404 คำ ในขณะที่แบบเรียน English for Thai Students (New Edition) มีจำนวน 1,363 คำ และแบบเรียน Junior Active Context English มีจำนวน 1,245 คำ

5. แบบเรียนทั้ง 3 ชุดมีศัพท์ร่วมกัน จำนวน 1,376 คำ หรือประมาณร้อยละ 55.04 ของจำนวนศัพท์ที่หลักสูตรกำหนด (โสภา พงศ์เทพูปถัมภ์. 2528)

สี่ปีต่อมา ปรานอม จันทฤกษ์ (2532 : 69 - 71) ได้ทำการศึกษาการเปรียบเทียบศัพท์ที่ใช้ในแบบเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นชุด English for a Changing World, Junior Active Context English, Lado English Series และชุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Learning Kit) พบว่า

1. จำนวนศัพท์แบบเรียนในแต่ละชุดไม่เท่ากัน โดย

1.1 English for a Changing World มีศัพท์ 2,144 คำ หรือ 85.76% ของจำนวนศัพท์ที่หลักสูตรกำหนดไว้และศัพท์เหล่านี้ตรงกับรายการศัพท์ General Consolidated Vocabulary List จำนวน 1,112 คำ

1.2 Junior Active Context English มีศัพท์ 2,706 คำ หรือ 108.24% ของคำศัพท์ที่หลักสูตรกำหนด และตรงกับ General Consolidated Vocabulary List จำนวน 1,383 คำ

1.3 Lado English Series มีศัพท์ 1,772 คำ หรือ 70.88% ของจำนวนที่หลักสูตรกำหนด และตรงกับ General Consolidated Vocabulary List จำนวน 1,025 คำ

1.4 ชุดการเรียนการสอน (Learning Kit) มีศัพท์ 3,215 คำ หรือ 128.60% ของจำนวนที่หลักสูตรกำหนดและตรงกับ General Consolidated Vocabulary List จำนวน 1,792 คำ

2. ในแบบเรียนทั้ง 4 ชุด มีศัพท์ที่ปรากฏร่วมกันจำนวน 884 คำ

3. ในแบบเรียนทั้ง 4 ชุด มีศัพท์มาตรฐานจำนวน 715 คำ

3. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในปี พ.ศ. 2515 สุทา เมตไตรพันธ์ (2515 : 79) ได้ทำการวิจัยเรื่องความถี่ของคำในหนังสืออ่านภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า

1. คำศัพท์ที่มีความถี่ตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป ของหนังสือทั้งหมด 15 เล่ม รวมกันมี 3,020 คำ หนังสือที่มีศัพท์น้อยที่สุดคือ A Pair of Spectacles มีเพียง 45 คำ หนังสือที่มีศัพท์มากที่สุดคือหนังสือ A Tale of Two Cities มี 426 คำ

2. คำศัพท์ที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายควรรู้มีจำนวน 1,030 คำ

ในปีต่อมา สมหวัง อ่องนาวา (2516 : 74) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง วิเคราะห์การเสนอศัพท์ในแบบเรียนชุด Oxford Progressive English For Adult Learners Book One and Two ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปรากฏผลสรุปดังนี้

1. จำนวนศัพท์ใหม่ที่เพิ่มขึ้นจากคำศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว ในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาตอนต้น ในแบบเรียนชุดนี้มี 1,090 คำ เมื่อรวมกับคำศัพท์เดิมที่เรียนมาแล้ว 2,477 คำ จะเป็นจำนวน 3,567 คำ แสดงว่านักเรียนที่สำเร็จมัธยมศึกษา

ตอนปลายก่อนเข้าศึกษาในชั้นสูงขึ้นไป ได้เรียนคำศัพท์ไปแล้ว 3,567 คำ แต่ผู้วิจัยได้ศึกษาด้วยว่า นักเรียนรู้คำศัพท์เหล่านั้นจริงหรือไม่เพียงไร

2. เมื่อเปรียบเทียบคำศัพท์ใหม่ในแบบเรียนนี้กับคำศัพท์ในหนังสือของ ไมเคิล เวสต์ แล้วปรากฏว่าแบบเรียนชุดนี้ใช้คำศัพท์ใหม่ที่มีความถี่สูง และมีประโยชน์ในการใช้โดยทั่ว ๆ ไป คิดเป็นร้อยละ 56.24 ของคำศัพท์ทั้งหมด นอกนั้นเป็นคำศัพท์ที่ไม่ค่อยมีประโยชน์ในการใช้โดยทั่วไป

3. คำศัพท์ส่วนมากมีความถี่น้อยมาก ผู้วิจัยจึงได้เสนอแนะให้ครูผู้สอนหาวิธีให้นักเรียนได้เรียนคำเหล่านั้นเพิ่มเติมอีก โดยการสร้างแบบฝึกหัดให้เขียนหรือพูดนอกเหนือจากที่มีในบทเรียน

ในปี พ.ศ. 2517 วิทยา จีรเดชากุล (2517 : 147 - 148) ได้ศึกษาคำศัพท์จากหนังสืออ่านนอกเวลาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง Rebecca พบว่ามีคำศัพท์ใหม่สำหรับนักเรียนในระดับนี้ 532 คำ จากจำนวนคำศัพท์ทั้งหมด 1,748 คำ และในคำศัพท์ใหม่ทั้งสิ้นมีคำศัพท์ที่เป็นประโยชน์ต่อการใช้โดยทั่วไปเมื่อเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ ไมเคิล เวสต์ แล้วมีจำนวน 379 คำ

ปีต่อมา ประทุม ศรีรักษา (2518 : 103) ได้ทำการวิเคราะห์คำศัพท์และแบบประโยคในหนังสืออ่านนอกเวลาอีกเล่มหนึ่งชื่อ The Prisoner of Zenda ฉบับ Simplified ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

1. คำศัพท์ที่เป็น Content Words ในหนังสือเล่มนี้มี 1,366 คำ และที่เป็น Idiomatic Expressions มี 67 กลุ่ม

2. มีคำศัพท์ใหม่ที่นักเรียนยังไม่เคยเรียนมาก่อนจำนวน 428 คำ แยกเป็น Content Words 399 คำ และ Idiomatic Expressions จำนวน 29 กลุ่ม

3. ในจำนวนคำศัพท์ใหม่ดังกล่าว เป็นศัพท์ที่มีคำอธิบายไว้ในเชิงอรรถแล้ว 52 คำ และเป็นคำศัพท์ที่สร้างขึ้นจากการนำคำศัพท์เก่ามาเติม prefix, suffix และ inflection จำนวน 86 คำ ดังนั้นจึงเหลือคำศัพท์ใหม่ ๆ จริงเพียง 290 คำหรือร้อยละ 20.23 ของจำนวนศัพท์ทั้งหมดนั้น

4. ศัพท์ใหม่จำนวน 290 คำนี้ มีปรากฏใน A General Service List of English Words ของไมเคิล เวสท์ เป็นจำนวน 252 คำ และส่วนมากก็เป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ค่อนข้างสูง

ในปี พ.ศ. 2520 อิน หนูจุล ได้ทำการวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษชุด Success with English ตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ ผลการวิเคราะห์พบว่า

1. มีศัพท์ที่นักเรียนยังไม่เคยเรียนมาก่อนจากระดับประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 495 คำ โดยปรากฏในเล่มที่ 1 จำนวน 142 คำ และเล่มที่ 2 จำนวน 353 คำ

2. ศัพท์ใหม่จำนวน 495 คำนี้ เป็นศัพท์ที่มีความถี่ของการปรากฏสูงเพียง 61 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.32 ของคำศัพท์ทั้งหมด ซึ่งมีความถี่ในการปรากฏ 20 ครั้งขึ้นไป ส่วนอีก 434 คำ คิดเป็นร้อยละ 87.68 ของคำศัพท์ใหม่ทั้งหมด มีความถี่อยู่ระหว่าง 1-20 ครั้ง และในจำนวนศัพท์ทั้ง 434 คำนี้ ปรากฏว่ามีศัพท์ถึง 257 คำ ที่มีการปรากฏเพียง 1-5 ครั้งเท่านั้น (อิน หนูจุล. 2520)

ในปี พ.ศ. 2525 ยุวนี สุบรรณภาส ได้ศึกษาคำศัพท์ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ Active Context English Book I โดยนับคำศัพท์ที่เป็นคำนาม กริยา คุณศัพท์ และกริยาวิเศษณ์ จากอภิธานศัพท์ท้ายบทได้ศัพท์จำนวน 857 คำ และนำไปเปรียบเทียบกับบัญชีคำศัพท์ของ Michael West ว่ามีประโยชน์ในการติดต่อกับเจ้าของภาษาหรือไม่ พบว่าเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ใช้มาก 266 คำ คิดเป็นร้อยละ 31.04 (ยุวนี สุบรรณภาส. 2525)

สามปีต่อมา ศิริรัฐ ทองใหญ่ (2528 : 58 - 60) ได้สำรวจศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ 5 ชุดคือ Active Context English Series Book I-III, New Horizons in English Book IV-VI Lado English Series Book I-VI, Kernel One, Kernel Intermediate, Kernel Plus และ New English Course Book II-IV ทำการสำรวจเพื่อเปรียบเทียบคำศัพท์ระหว่างชุด หาคำศัพท์ร่วมและทำบัญชีความถี่ของคำศัพท์เหล่านั้น ผลการสำรวจได้บัญชี

ทั้งหมด 8 บัญชีคือ บัญชีเปรียบเทียบศัพท์ 15 เล่ม บัญชีศัพท์แต่ละชุด บัญชีเปรียบเทียบศัพท์ 5 ชุด และบัญชีศัพท์ร่วม สรุปผลการศึกษาคำศัพท์พบว่าคำศัพท์ของหนังสือชุด Active Context English มีจำนวนคำมากที่สุดคือ 108,400 คำ คำศัพท์ของหนังสือชุด Lado English Series มีจำนวนคำน้อยที่สุดคือ 70,864 คำ สำหรับคำศัพท์แต่ละชุด บัญชีคำศัพท์ที่ไม่นับการปรากฏซ้ำในหนังสือเรียนชุด Lado มีจำนวนคำมากที่สุดคือ 5,248 คำ ในหนังสือชุด Kernel มีน้อยที่สุดคือ 4,016 คำ บัญชีศัพท์ร่วมในหนังสือเรียนทั้ง 5 ชุดมีจำนวน 1,603 คำ และส่วนใหญ่เป็นศัพท์ประเภทโครงสร้าง และ the เป็นคำที่มีความถี่สูงสุดคือ 5,565 ครั้ง

การทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์

ในปี พ.ศ. 2517 จุรีย์ ทองเวส ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ ที่ใช้หนังสือตามหลักสูตร พ.ศ. 2513 ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม สามเสนวิทยาลัย ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนร้อยละ 31.10 มีความรู้และจำศัพท์ได้สูง นักเรียนร้อยละ 68.90 จำคำศัพท์ได้ปานกลาง และไม่มีนักเรียนที่มีความรู้ และจำศัพท์ได้ต่ำกว่าร้อยละ 25 ลงมา (จุรีย์ ทองเวส. 2517)

ในปี พ.ศ. 2530 กาญจนา โชติพงษ์ (2530 : จ - ฉ) ได้ศึกษาการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดจันทบุรี ที่เรียนในระดับชั้นที่ต่างกันและแผนการเรียนต่างกัน และเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ (Intreraction) ของระดับในการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ที่เกิดจากตัวแปรอิสระข้างต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 - ม.6) ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดจันทบุรีจำนวน 652 คน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนในระดับชั้นที่ต่างกัน มีระดับการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันในทุกระดับชั้นและอยู่ในระดับอ่อน เมื่อนักเรียนในระดับชั้นที่สูงจะมีระดับการรู้ความหมายศัพท์สูงขึ้น

2. นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนต่างกัน มีระดับการรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยนักเรียนแผนการเรียนคณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส มีระดับการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ซึ่งอยู่ในระดับอ่อนมาก

3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนในระดับชั้นที่ต่างกันกับนักเรียนแผนการเรียนต่างกัน กล่าวคือ ในทุกระดับของนักเรียนแผนการเรียนคณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศส มีระดับการรู้ความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ (กาญจนา โชติพงษ์. 2530)

<u>การทดสอบทักษะต่าง ๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษ</u>

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าศัพท์นั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนซึ่งเป็นทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นในการเรียนภาษา ดังนั้นความรู้ความสามารถในด้านทักษะต่าง ๆ นี้จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความรู้พื้นฐานด้านคำศัพท์ของแต่ละบุคคลงานวิจัยที่ชี้ให้เห็นถึงความสามารถที่แตกต่างกันในด้านทักษะการเรียนภาษานั้นได้มีผู้ทำการวิจัยไว้ดังนี้

<u>ทักษะการฟัง</u>

ในปี พ.ศ. 2523 นันทพร วิกรมโรจนานันท์ (2523 : ช) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการฟังเสียงพยัญชนะและสระในคำภาษาอังกฤษ เสียงเน้นหนักในคำและในประโยค ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค น้ำเสียงในประโยค นอกจากนี้ยังวัดความเข้าใจประโยค ความเข้าใจข้อความสั้น ความเข้าใจบทสนทนาสั้น ความเข้าใจบทสนทนายาวและความเข้าใจการบรรยาย และได้ตั้งเกณฑ์ความสามารถในการฟังแต่ละทักษะไว้ร้อยละ 70 ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษเมื่อพิจารณาแยกแต่ละทักษะ

2. นิสิตชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีปัญหาในการฟังเมื่อพิจารณารวมทุกทักษะ (นันทพร วิกรมโรจนานันท์. 2523)

ในปี พ.ศ. 2529 กมลทิพย์ เศวตมาลย์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับความสามารถในด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1,440 คน ซึ่งได้พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษถึงระดับ 2 (ระดับการรับรู้) ส่วนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษถึงระดับที่ 3 คือระดับถ่ายโอน (กมลทิพย์ เศวตมาลย์. 2529)

ในปีถัดมา ธีรนันท์ นภาวิวัฒนกุล (2530 : 41 - 47) ได้ทำการวิจัยเรื่อง <u>การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรู้ความหมายของศัพท์ กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนครสวรรค์</u> ผลปรากฏดังนี้

1. ความสามารถในการรู้ความหมายของศัพท์ มีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษขั้นกลไก

2. นักเรียนที่มีความสามารถในการรู้ความหมายของศัพท์สูง ปานกลาง และต่ำ มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ และนักเรียนที่ไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน

ในปี พ.ศ. 2531 เนาวรัตน์ พงษ์เกษมกุล (2531 : 60 - 62) ได้ศึกษาเรื่อง <u>ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย</u> ผลปรากฏว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถด้านการฟังต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทั้งครูและผู้เรียนละเลยการฝึกทักษะด้านการฟัง

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทุกระดับชั้น มีความสามารถในด้านทักษะการฟังในระดับต่าง ๆ เรียงจากน้อยไปหามากคือ ในระดับที่ 1 จะมีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงสุด และในระดับที่ 5 น้อยที่สุด

ทักษะการพูด

ในปี พ.ศ. 2531 กาญจนา จงอุตส่าห์ (2531 : 60 - 63) ทำการศึกษาระดับความสามารถด้านพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลปรากฏว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีความสามารถด้านการพูดอยู่ในระดับขั้นกลไกมากที่สุด ส่วนขั้นวิเคราะห์นั้นมีอยู่น้อยที่สุด ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่านักเรียนยังขาดประสบการณ์จากการฝึกพูด ทำให้ขาดความมั่นใจ จึงไม่กล้าแสดงออกและศัพท์ที่นักเรียนรู้มีจำนวนไม่เท่ากัน

ในปีเดียวกัน ศุลีรัตน์ ภัทรานนท์ (2531 : 57 - 60) ทำการศึกษาระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลที่ได้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ 1 คือ ขั้นทักษะกลไก ซึ่งเป็นระดับเริ่มต้นของพฤติกรรมการพูด แสดงว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต่ำมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสได้ฝึกทักษะการพูด ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากจากการเรียนการสอนที่ยังเน้นไวยากรณ์มากกว่าการนำไปใช้ในสถานการณ์ที่เป็นจริงในปัจจุบัน

ทักษะการอ่าน

ในปี พ.ศ. 2514 พิตรวัลย์ โกวิทวที (2514 : 59 - 62) ได้วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจศัพท์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมปีที่ห้า พบว่านักเรียนที่มีความเข้าใจคำศัพท์สูงจะมีความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่อ่านสูงด้วย กล่าวคือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจการอ่านเท่ากับ .801 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 (พิตรวัลย์ โกวิทวที. 2514)

ในปี พ.ศ. 2515 สุธรรม ชาตะสิงห์ (2515 : 70) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ของโครงสร้าง และความหมายของคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่านเอาความ นักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านของนักศึกษาสัมพันธ์กับความเข้าใจในโครงสร้างและความหมายของคำศัพท์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักศึกษาที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะมีความสามารถในการเข้าใจโครงสร้าง และความหมายของคำศัพท์สูง นักศึกษาที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ จะมีความสามารถในการเข้าใจเรื่องโครงสร้างและความหมายของคำศัพท์ต่ำด้วย ฉะนั้นผลการวิจัยครั้งนี้เป็นที่ยืนยันได้ว่า คำศัพท์มีความสำคัญในการอ่าน

ในปีต่อมา วาริณี ศรีสมพงษ์ (2517 : 36) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏเช่นเดียวกัน คือ ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์และความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการศึกษาและวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าความรู้เรื่องคำศัพท์ในเรื่องที่อ่านเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้โดยตลอด

ในปี พ.ศ. 2523 กมลรัตน์ ครุฑแก้ว (2523 : 45 - 47) ได้ทำการศึกษาว่าการฝึกเดาศัพท์จากบริบทที่มีต่อความเข้าใจและความเร็วในการอ่านภาษาอังกฤษเพียงใด โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2522 จำนวน 42 คน เป็นชาย 20 คน หญิง 22 คน จัดแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองเป็นกลุ่มที่ได้รับการฝึกเดาศัพท์จากบริบท มีจำนวน 22 คน เป็นชาย 10 คน หญิง 11 คน กลุ่มควบคุมจะเป็นกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกการเดาศัพท์จากบริบท ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองซึ่งได้รับการฝึกการเดาศัพท์จากบริบทนั้น มีความสามารถในการอ่านเร็วสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงสรุปว่า ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ การฝึกการเดาศัพท์จากบริบทจะเป็นการเพิ่มความสามารถในการอ่านเร็ว

ในปีเดียวกัน สิทธิพร ยอดนิล (2523 : 37 - 39) ได้ทำการศึกษาความรู้ศัพท์ของนิสิตชั้นปีที่หนึ่งของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ว่าโดยเฉลี่ยแล้วมีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษที่จำเป็นต้องใช้ในการอ่านตามรายการศัพท์ General Consolidated Vocabulary List ของ ไมเคิล โอเช่ มากน้อยเพียงใด และเพื่อศึกษาว่าความสามารถทางคำศัพท์ของนิสิตจะแตกต่างกันหรือไม่ เมื่อจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษของนิสิตต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า นิสิตชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ทุกกลุ่มโดยเฉลี่ยมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านคำศัพท์สูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในแบบทดสอบศัพท์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

นิสิตในแต่ละกลุ่มที่มีเวลาเรียนภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน ปรากฏว่ากลุ่มหนึ่งมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านคำศัพท์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนิสิตอีก 3 กลุ่มมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านคำศัพท์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มีความรู้ศัพท์พื้นฐานเมื่อเทียบกับรายการศัพท์ของไมเคิล โอเช่ เป็นจำนวน 1,700 คำ โดยประมาณ

ปี พ.ศ. 2525 กอบลาภ ตันสกุล (2525 : 58 - 60) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านและการหาความหมายของศัพท์ภาษาอังกฤษจากปริบทของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน โดยนำแบบทดสอบ Nelson Reading Test, Form A ซึ่งวัดความสามารถในการอ่าน และแบบทดสอบความสามารถในการหาความหมายของศัพท์ภาษาอังกฤษโดยอาศัยร่องรอยจากปริบทไปทดสอบ คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการหาความหมายของศัพท์ภาษาอังกฤษโดยอาศัยร่องรอยจากปริบทของนิสิตแต่ละคณะ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 กล่าวคือคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการหาความหมายของศัพท์ภาษาอังกฤษโดยอาศัยร่องรอยจากปริบทของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์และมนุษยศาสตร์ แตกต่างจากคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการหาความหมายของศัพท์ภาษาอังกฤษโดยอาศัยร่องรอยจากปริบทของนิสิตคณะสังคมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการหาความหมายของศัพท์ภาษาอังกฤษโดยอาศัยร่องรอยปริบทของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ไม่แตกต่างไป

จากนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์ และคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการหาความหมายของศัพท์ภาษาอังกฤษโดยอาศัยร่องรอยจากปริบทของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ ไม่แตกต่างจากคณะมนุษยศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับเดียวกัน ประเภทของร่องรอยจากปริบทที่นิสิตทุกคณะมีความสามารถในการใช้ต่ำสุด คือร่องรอยที่ได้จากความย่อ และประเภทของร่องรอยจากปริบทที่นิสิตทุกคณะมีความสามารถในการใช้สูงสุดคือ ร่องรอยที่ได้จากการเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่าง

ในปี พ.ศ. 2527 ผุสดี ลิบสืบผล (2527 : 48 - 50) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความหมายของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูเขตนครหลวง ผลปรากฏว่า

1. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูเขตนครหลวง มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความเมื่อพิจารณารวมทั้ง 3 ทักษะ ไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 90

2. นักศึกษาปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูเขตนครหลวง มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความในแต่ละทักษะไม่ถึงร้อยละ 90

3. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นตีความของนักศึกษาในวิทยาลัยครูเขตพระนครหลวง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความมีนัยสำคัญ

ในปี พ.ศ. 2531 สุมณฑา วิรุฬหญาณ (2531 : 83 - 86) ได้ศึกษาเรื่อง <u>ระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ถึงหก</u> พบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านการทดสอบในระดับที่ 1 ส่วนมัธยม 5 และ 6 ผ่านการทดสอบในระดับที่ 2 ได้ และมัธยมปลายทั้ง 3 ชั้น ไม่มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษในระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์

2. ค่ามัชฌิมเลขคณิตชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงสุด และมัธยมปีที่ 4 ต่ำสุด อาจเป็นเพราะ มัธยมปีที่ 6 มีประสบการณ์ในด้านคำศัพท์มากกว่าชั้นอื่น ๆ

3. นักเรียนชั้นมัธยมปลาย มีความสามารถในระดับชั้นต่าง ๆ เรียงจากน้อย

ไปหามาก นั่นคือ ระดับกลไกสูงสุด รองลงมาเป็นระดับความรู้ระดับการถ่ายโอน ระดับสื่อความหมายและระดับวิเคราะห์วิจารณ์

ทักษะการเขียน

ในปี พ.ศ. 2516 กองกาญจน์ นิธิพงศ์ (2516 : 58 - 60) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 ระดับปริญญาตรี ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง ทำการศึกษานิสิตจำนวน 371 คน ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ส่งผลให้เกิดความบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิต องค์ประกอบต่าง ๆ นั้นคือ การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ การใช้ศัพท์และสำนวนการสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ผลของการวิจัยพอสรุปได้ว่า นิสิตมีข้อบกพร่องในการใช้ศัพท์และสำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ กวรสะกดคำ การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตามลำดับ

หลายปีต่อมาคือในปี พ.ศ. 2531 รสริน วรรณธนะภัฏ (2531 : 116 - 122) ได้ทำการศึกษาระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในแต่ละระดับชั้น โดยทำการศึกษากับประชากรระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่ศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญฯ ในเขตการศึกษาทั้ง 12 เขต และเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของแบบสอบถามทั้งสองฉบับของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 เรียงลำดับจากน้อยไปหามากตามลำดับชั้น ซึ่งชี้ให้เห็นว่ายิ่งนักเรียนใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษมากปีขึ้นและเรียนในระดับที่สูงขึ้น ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนจึงสูงตามขั้นด้วย เพราะมีความรู้ด้านศัพท์ สำนวนและไวยากรณ์มากขึ้น

การศึกษาความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับคำศัพท์ในแบบเรียน

ในปี พ.ศ. 2510 อรสากุมารี จันทรสารทูล (2510 : 93 - 94) ได้สำรวจ

ความคิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษเขตพระนครธนบุรี เกี่ยวกับแบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ โดยใช้แบบสอบถาม แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเป็นร้อยละ พบว่า ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่า แบบเรียนเรียงลำดับความยากง่าย มีความต่อเนื่อง มีการนำเอาคำที่ปรากฏบ่อย ๆ มาใช้มาก มีแบบสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ กันบทเรียนยังสอนสิ่งที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไม่เพียงพอ นอกจากนี้จากการสอบถามด้านการจัดการเรียนการสอนตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ ครูส่วนใหญ่สอนคำใหม่โดยอาศัยโครงสร้างที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว

ปี พ.ศ. 2513 สอางค์ ดำเนินสวัสดิ์ (2513 : 76) ได้สอบถามความคิดเห็นของครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตรพระนครธนบุรี เกี่ยวกับแบบเรียน และหนังสืออ่านประกอบ ปรากฏว่าครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่าแบบเรียนมีความสอดคล้องกับหลักสูตรดีพอใช้ ที่ควรแก้ไขคือ ยังขาดคำที่เป็นป้ายประกาศ ซึ่งนักเรียนเห็นอยู่บ่อย ๆ ให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวัฒนธรรมน้อยเกินไป

ในปี พ.ศ. 2524 นงเยาว์ อดุสุวรรณ (2524 : 51) สอบถามความคิดเห็นของครูระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 96 คน ผลปรากฏว่า ความคิดเห็นครูด้านที่เกี่ยวกับคำศัพท์ในแบบเรียนชุด <u>English for Thai Students (New Edition)</u> ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่าคำศัพท์ในแบบเรียนชุดนี้มีประโยชน์แก่ชีวิตประจำวันพอสมควร ความยากง่ายและจำนวนของคำศัพท์เหมาะสมกับวัยของเด็ก การเสนอคำศัพท์เริ่มจากสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวเด็กไปสู่สิ่งที่ห่างไกล การปรากฏของคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน หรือคล้ายกันจะมีทั้งแยกกันและคู่กัน ส่วนการให้ความหมายของคำศัพท์เป็นภาษาไทยนั้นครูส่วนใหญ่คิดว่าไม่ดี

<u>งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบัญชีศัพท์</u>

บัญชีศัพท์เป็นสิ่งที่สำคัญต่อการศึกษาภาษาอังกฤษไม่น้อย แต่กลับไม่ค่อยมีผู้ใดที่คิดจะรวบรวมบัญชีศัพท์ขึ้นเป็นแบบอย่างหรือมาตรฐาน เพื่อให้ยึดถือเป็นแนวในการสอนศัพท์ที่เหมาะสมกับนักเรียน จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยค้นคว้ามาพบว่าผู้รวบรวมบัญชีศัพท์ส่วนใหญ่กลับเป็นชาว

ต่างชาติเสียมากกว่า อย่างไรก็ตามยังมีนักศึกษาไทยท่านหนึ่งเห็นความสำคัญของคำศัพท์และได้ทำการวิจัยทางด้านนี้เฉพาะ นั่นคือ

ในปี พ.ศ. 2525 วาวแวว โรงสะอาด (2525 : 85 - 89) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างตารางคำศัพท์สำหรับนักศึกษาปีที่หนึ่ง คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งจัดทำขึ้นระหว่างเดือนมกราคม-มีนาคม 2523 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบรวบรวมคำศัพท์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร (Silpakorn University's Word List) การรวบรวมคำศัพท์ใช้เกณฑ์ความถี่ ความกระจาย และความคุ้นเคยของคำศัพท์เป็นสำคัญ

การวิจัยครั้งนี้มีสาระสำคัญในการเลือกศัพท์ดังนี้

1. เลือกคำในระดับ 5 และ 6 จำนวน 750 คำจาก Newbury House Writer's Guide (1978) ซึ่งถือว่าเป็นศัพท์ที่ตรงกับระดับนักศึกษาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ เป็นศัพท์ที่คุ้นเคยและใช้งานกันอย่างทั่วไปในการศึกษาวิทยาการต่าง เช่น วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ธุรกิจ อุตสาหกรรม ประวัติศาสตร์อเมริกัน บุคคลสำคัญ ศิลปะแพทยศาสตร์ และสื่อมวลชน

2. บันทึกความถี่และการกระจายของคำนั้น ๆ รวมทั้งคำอื่นที่มาจากพื้นฐานเดียวกัน คือพวกคำที่เติมอุปสรรคปัจจัยหรือคำที่เติมเพื่อแสดงกาลพจน์ (เช่น -tion, -ness, dis-, -ed, -s, -ing) จากคำที่ปรากฏใน Computational Analysis of Present-day American English (Kucera and Francis. 1967)

3. รวบรวมความถี่ทั้งหมด การกระจายทั้งหมดเข้าด้วยกัน ก็จะได้กลุ่มความถี่และกลุ่มการกระจายของคำที่คัดเลือกมาจากคำในระดับ 5 และ 6 จาก Newbury House Writer's Guide

4. นำตัวเลขกลุ่มความถี่ไปเทียบลำดับใน Computational Analysis of Present-day American English

5. นำค่าและคำมาพิจารณาจะใช้ได้หรือไม่ โดยใช้ตัวเลขของค่าเฉลี่ยของกลุ่มกระจายเป็นหลัก ถ้ามีค่าสูงกว่า 3.5 และกลุ่มที่มีความถี่สูงกว่า 20 ก็จะได้รับการคัดเลือก

6. สำหรับคำที่มีค่าเฉลี่ยของกลุ่ม การกระจายต่ำกว่า 3.5 จะหาคำใหม่ในลำดับเดียวกันมาแทน เกณฑ์ในการเลือกคำใหม่ หาคำที่มีการกระจาย 6 แหล่งขึ้นไป เป็นคำที่คุ้นเคย และเป็นคำที่เห็นว่าเหมาะกับนักศึกษาปีที่ 1 จากนั้นนำมาหาความถี่และการกระจายในลักษณะเดิม

7. เปรียบเทียบคำที่ได้รับการคัดเลือกใหม่กับคำใน Newbury House Writer's Guide

จากการเลือกและแทนคำที่ใช้ไม่ได้ด้วยคำใหม่แล้ว จะได้ตารางศัพท์ฉบับใหม่ซึ่งประกอบด้วยศัพท์จำนวน 594 คำ ซึ่งเป็นคำที่มีความถี่ในการกระจายสูงและสอดคล้องกับระดับนักศึกษาปีที่ 1 ศัพท์ทั้งหมดถือว่าเป็นศัพท์เพื่อการรับรู้ มากกว่าเพื่อการแสดงออก เพราะเป็นศัพท์ที่เตรียมไว้เพื่อการพัฒนาทักษะการอ่านเป็นสำคัญ

จากแนวความคิดในการเลือกศัพท์เพื่อจัดทำเป็นตารางศัพท์ของงานวิจัยครั้งนี้สามารถนำมาเป็นแนวทางในการเลือกศัพท์เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบหรือสร้างบทเรียนได้

เอกสารและงานวิจัยต่างประเทศ

เอกสารและงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับคำศัพท์นั้นมีผู้ทำการศึกษาไว้มากมายล้วนแล้วแต่มีความน่าสนใจทั้งสิ้น แต่ในที่นี้ผู้วิจัยจะนำมาเสนอเพียงบางส่วนพอสังเขป

การศึกษาคำศัพท์ในตำราวิชาการเฉพาะแขนง

ในปี พ.ศ. 1979 กาเดสซี และคณะ ได้เสนอบัญชีศัพท์ที่จัดทำขึ้น ณ มหาวิทยาลัยปาห์เลวี กรุงเตหะราน ประเทศอิหร่าน โดยมีแนวคิดที่ว่าการทำบัญชีคำศัพท์ควรจำแนกตามระดับความยากง่ายของคำศัพท์ โดยการตั้งสมมติฐานว่าคำที่ผู้เรียนใช้ผิดบ่อย ๆ น่าจะเป็นคำที่มีระดับความยากสูง ดังนั้นการนับความถี่ของคำประเภทนี้จะมีประโยชน์กว่าสำหรับพัฒนาการ

เรียนการสอน กาเดสซี และคณะ เลือกตำราวิทยาศาสตร์พื้นฐาน 3 สาขา คือเคมี ชีววิทยา และฟิสิกส์ รวม 20 เล่ม ได้คำศัพท์ทั้งหมด 478,700 คำ แล้วคัดเลือกเพียง 1,117 คำ แยกเป็น 2 รายการ รายการ A แสดงชนิดของคำและความถี่เรียงตามลำดับอักษรจำนวน 795 คำ รายการ B เรียงตามลำดับความถี่ที่นับได้จำนวน 322 คำ แล้วเผยแพร่ผลงานดังกล่าวใน ค.ศ. 1979 (Ghadessy. 1979 : 25-27)

ในปี ค.ศ. 1982 ดับบลิว เอช นัลท์ เสนอบัญชีคำที่น่าสนใจในหนังสือที่เขาเป็นบรรณาธิการทั้งหมด 4 บัญชีด้วยกันคือ

1. Words Worth Knowing แบ่งศัพท์ออกเป็น 7 หมู่ด้วยกันตามหัวเรื่องมี business, chemistry, geography, health, history, language, law, mathematics, physical science และ religion โดยมีศัพท์หมู่ละ 220 คำ

2. Word Finder ซึ่งมีลักษณะเป็น thesaurus

3. 10,000 Commonly Used Words ซึ่งไม่รวมศัพท์ประเภทโครงสร้าง (Structure words) เลย

4. Treasury of Useful Quotations ซึ่งมี quotation อยู่ 1,500 ชิ้น เรียงตามลำดับอักษรของคำที่เป็นแกนสำคัญตั้งแต่ ability ไปถึง youth (Nault. 1982)

การศึกษาความสัมพันธ์ของศัพท์กับทักษะต่าง ๆ ของภาษา

ในปี ค.ศ. 1974 ทาวน์เซนด์ (Townsend. 1974 : 465 - 477) เน้นถึงความสำคัญของคำศัพท์ที่มีต่อการอ่านและการเขียน โดยได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เรื่องคำศัพท์ที่ต่อการอ่านและการเขียน โดยทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เรื่องคำศัพท์ ความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนเกรด 3 ถึงเกรด 12 ผลปรากฏว่าความสามารถในการเขียนคำ กับความสามารถในการเลือกคำศัพท์ที่ใช้ในการพูด (Oral Vocabulary) ที่ค่าสหสัมพันธ์ต่อกัน .629 และความสามารถในการเขียนสะกดคำ กับความสามารถในการอ่าน มีค่าสหสัมพันธ์ต่อกัน .511

ในปี ค.ศ. 1979 กานกาชีอาน (Kankachian. 1979 : 31 - 41) แห่งมหาวิทยาลัยอเมริกันยูนิเวอร์ซิตี้ เมืองเบรุต (American University of Beirut) ได้เขียนบทความเกี่ยวกับแนวทางใหม่ในการสอนศัพท์ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะรวบรวมคำศัพท์ที่ผู้แต่งหนังสือการสอนศัพท์และการอ่าน (Vocabulary and Comprehension) มีความเห็นตรงกันว่าเป็นศัพท์ทั่วไปที่สำคัญที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษควรจะทราบ เขาดำเนินการโดยการนำตำราคำศัพท์และการอ่านต่าง ๆ กัน 63 เล่ม ซึ่งใช้กับนิสิตระดับมหาวิทยาลัยปีแรกหรือผู้ที่จะสอบรับประกาศนียบัตร G.C.E. และสำรวจว่ามีคำศัพท์ใดที่ผู้เขียนหนังสือดังกล่าวต้องการจะสอนในหนังสือนั้น ๆ ต่อจากนั้นนับเป็นจำนวนของคำศัพท์แต่ละคำว่าปรากฏอยู่ในหนังสือกี่เล่ม ผลการนับพบว่ามีคำศัพท์ที่มีความถี่ในการปรากฏในแบบเรียนสูงสุด 27 เล่ม ส่วนที่ปรากฏในแบบเรียนต่ำกว่า 4 เล่มนั้นเขาตัดออกจะได้คำศัพท์ทั้งหมด จำนวน 2,253 คำ จากนั้นเขานำคำศัพท์เหล่านี้ไปสร้างเป็นแบบเรียน เพื่อให้นิสิตศึกษาต่อไป

<u>การศึกษาด้านการทดสอบความรู้ศัพท์</u>

ในปี 1954-1960 เดล และ ไอค์ฮอลส์ (Dale and Eichholz. 1960 : 1) ได้รับทุนจาก Payne Fund Communication ให้ดำเนินโครงการทดสอบความรู้ทางด้านศัพท์ของนักเรียนระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาในรัฐต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกา มีจุดประสงค์เพื่อรวบรวมรายการศัพท์ที่นักเรียนเป็นจำนวนไม่ต่ำกว่า 67 เปอร์เซนต์ ในแต่ละชั้นรู้ความหมายแล้วโดยตั้งเกณฑ์ไว้ว่า คะแนนที่ระดับ 67 เปอร์เซนต์ แสดงว่าคำนั้นง่าย หรือมีความหมายเป็นที่รู้กันในกลุ่มนักเรียนระดับนั้น ๆ แล้ว

หลังจากที่การวิจัยเสร็จสิ้นลง เดล ได้ตีพิมพ์ผลการทดสอบเป็นบัญชีศัพท์พร้อมกับคะแนนที่นักเรียนในแต่ละระดับชั้นทำได้ เพื่อประโยชน์ในการที่ผู้สอนภาษาอังกฤษจะนำไปอ้างอิงหรือไปประกอบการสอน บัญชีคำศัพท์พร้อมด้วยคะแนนดังกล่าวมีจำนวน 1,302 คำ สำหรับระดับชั้น 4 6,130 คำ สำหรับชั้น 6 4,460 คำ สำหรับชั้น 8 3,431 คำ สำหรับชั้น 10 และ 2,207 คำ สำหรับชั้น 12 โดยใช้ชื่อว่า <u>Children's Knowledge of Words</u>

ในปี 1974 พอล เนชัน (Nation. 1974 : 77 - 83) ได้ทำการทดสอบความรู้ทางด้านคำศัพท์ ของนิสิตระดับมหาวิทยาลัยและนักศึกษาครูในอินโดนีเซียที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษบังคับ เพื่อให้สามารถอ่านตำราภาษาอังกฤษในสาขาวิชาที่เรียนได้ จุดมุ่งหมายของการวิจัยคือ เพื่อศึกษาปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยนำคำศัพท์ระดับ 1,000 คำ จากหนังสือ Elementary Stories for Reproduction มาสร้างเป็นข้อสอบ 2 แบบ คือ

1. ให้ผู้สอบแปลคำที่อยู่ในประโยค
2. ให้ผู้สอบเลือกความหมายที่ถูกที่สุด จากตัวเลือกที่กำหนดให้

ผลการทดสอบปรากฏว่า นักศึกษาอินโดนีเซียรู้คำศัพท์โดยเฉลี่ยประมาณ 600 คำ นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้เสนอแนะไว้ว่า เนื่องจากลักษณะของภาษาอินโดนีเซียไม่แตกต่างไปจากภาษาไทยนัก ดังนั้นนักศึกษาไทยยังคงมีปัญหาคล้ายกับนักศึกษาอินโดนีเซีย พร้อมกันนั้นก็ได้แนะนำให้ใช้การแปลเพื่อทดสอบว่า นักศึกษาไทยมีปัญหาดังกล่าวจริงหรือไม่

ต่อมาในปี ค.ศ. 1975 เฮียตัน (Heaton. 1975 : 41) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการเขียนข้อทดสอบคำศัพท์ สรุปได้ว่าการทดสอบคำศัพท์จะมีประโยชน์และมีประสิทธิภาพมากกว่าหากได้ทำข้อสอบในรูปของข้อความ (Context) เพราะข้อความจะเป็นส่วนช่วยให้เลือกความหมายที่เหมาะสมของคำที่ต้องการวัด ทั้งนี้เพราะคำ ๆ เดียวมีได้หลายความหมายขึ้นอยู่กับข้อความที่ใช้นอกจากนี้ลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์จะต้องไม่มีปัญหาหรือยากเกินไป อันอาจทำให้เป็นอุปสรรคในการวัดความรู้เรื่องศัพท์ ส่วนคำที่เลือกมาทดสอบนั้นให้พิจารณาดูว่าเป็นคำศัพท์ประเภทที่ผู้เรียนจะใช้สำหรับการพูดและการเขียนหรือสำหรับการฟังและการอ่าน ต่อจากนั้นก็ให้พิจารณาดูว่าจะทำการทดสอบได้จากภาษาพูดหรือภาษาเขียน ทั้งนี้โดยให้สัมพันธ์กับทักษะทั้ง 4 ประการทางภาษา

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ในปี ค.ศ. 1960 โรบินสัน (Robinson. 1960 : 68) ได้แสดงความคิดเห็นว่า เนื่องจากคำในภาษาอังกฤษมีมากมายเกินกว่าที่จะรับรู้ได้หมดต้องใช้เวลาเรียนตลอดชีวิต และ

เนื่องจากคำแต่ละคำมีได้หลายความหมาย แต่ละความหมายมีประโยชน์ในการใช้มากน้อยต่างกัน คำศัพท์ที่จะเลือกมาใช้ในการเรียนการสอน จึงควรประกอบด้วยคำที่มีประโยชน์ที่สุด นั่นคือเป็นคำที่ปรากฏบ่อยและสามารถครอบคลุมเนื้อหาได้หลายอย่าง

ในปี ค.ศ. 1963 คาร์โรล์ (Carroll. 1963 : 1075 - 1077) ได้เขียนบทความเรื่อง "Research on Teaching Foreign Language" กล่าวถึงความยากง่ายของคำศัพท์สำหรับนักเรียนว่าโดยปกตินักเรียนจะเรียนคำนามที่เป็นรูปธรรม และคำกริยา ได้ง่ายกว่าคำที่เป็นนามธรรม และคำที่ให้ความหมายเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้าง (Function Words) ถ้าจะให้ผู้เรียนเรียนคำทั้ง 2 ประเภทนี้เท่า ๆ กัน ประเภทหลังต้องมีความถี่สูงกว่าประเภทแรก เพราะคำที่เป็นนามธรรมจะหาวัสดุอุปกรณ์เช่น รูปภาพมาประกอบไม่ได้ จึงต้องสอนซ้ำกันหลาย ๆ ครั้ง และ สอนให้รู้จักคำนั้น ได้ถูกต้องในรูปประโยค

ในปี ค.ศ. 1969 เดวิด พี แฮรีส (Harris. 1969: 49 - 50) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบัญชีคำศัพท์ไว้ว่า

1. บัญชีคำศัพท์บางรายการจัดทำเมื่อหลายสิบปีมาแล้ว ดังนั้น คำศัพท์บางคำอาจมีความหมายเปลี่ยนไป หรือบางคำอาจไม่นิยมใช้ หรือเกิดคำศัพท์ใหม่ซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายแต่ไม่มีระบุในบัญชีคำศัพท์นั้น

2. การนับความถี่ของคำศัพท์มักจะกระทำกันแต่ภาษาเขียน ดังนั้น คำที่ใช้กันเสมอในภาษาพูดอาจกลายเป็นคำที่มีความถี่ต่ำในบัญชีคำศัพท์ไป

3. บัญชีคำศัพท์บางรายการได้จากการนับคำศัพท์จากงานเขียน ซึ่งไม่ใช่งานที่ผู้เขียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศจะหาอ่าน เช่น งานเขียนทางวรรณกรรมที่ใช้คำศัพท์ซึ่งไม่เป็นที่นิยมกันในปัจจุบัน

4. ความถี่ของคำศัพท์ไม่ใช่เครื่องชี้บอกความยากของคำศัพท์ซึ่งมีรากคำเดียวกันกับคำศัพท์ในภาษาหนึ่งของผู้เรียน

5. บัญชีคำศัพท์ส่วนใหญ่ไม่ได้จำแนกคำที่มีความหมายหลายนัยเป็นต่างคำกัน

6. บัญชีคำศัพท์ส่วนใหญ่จำแนกตามความถี่มากว่าจะจำแนกตามระดับความยากของคำ

เช่น การรวมคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ ซึ่งมีการเปลี่ยนรูปคำ (Derivation) เข้าเป็นคำเดิมที่มีความถี่เพิ่มขึ้น

ในปีเดียวกัน เวสท์ (West. 1969 : IX-X) กล่าวว่าความถี่มิใช่เพียงกฎเกณฑ์ข้อเดียวที่พิจารณาในการเลือกศัพท์ ยังมีส่วนประกอบต่าง ๆ ที่ควรพิจารณานอกเหนือจากความถี่ คือ

1. ความยากง่ายในการเรียนรู้ คำแต่ละคำมีความยากง่ายในการเรียนไม่เท่ากัน ฉะนั้นการศึกษาคำยากต้องใช้ความพยายามมากจึงมีคุณค่าน้อยไม่คุ้มค่าแก่การเรียน

2. ความครอบคลุม คำที่มีความถี่น้อยแต่อาจได้รับเลือกเพราะสามารถครอบคลุมแนวความคิดที่จำเป็น

3. ความจำเป็น ข้อนี้ตรงข้ามกับข้อ 2 นั่นคือคำที่อาจปรากฏบ่อยแต่กลับไม่มีความจำเป็นเช่น "for the time being" เป็นวลีที่พบบ่อนก็จริงแต่ควรจะใช้ "for the present" แทน ทั้งนี้เพราะ "being" ในวลี "for the time being" มีความหมายห่างไกลจาก to be มาก ในขณะที่ "present" ใช้ในความหมายที่ใกล้เคียงกับรากศัพท์เดิม ตามปกติแล้วการสอนศัพท์ควรเลือกคำที่ใช้ได้ใกล้เคียงกับรากศัพท์เดิมจะมีคุณค่ามากกว่าคำหรือสำนวนที่มีการใช้แปลก ๆ

4. ระดับการใช้ ศัพท์บางคำมีระดับการใช้ไม่เท่ากัน บางคำจะใช้เฉพาะในภาษาเขียน แต่บางคำใช้เฉพาะในภาษาพูดหรือบทสนทนา

5. คำที่แสดงอารมณ์ ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมักเรียนเพื่อต้องการแสดงออกถึงแนวความคิดมากกว่าแสดงอารมณ์ เพราะถ้าต้องการแสดงอารมณ์จะใช้ภาษาของตนเองช่วยได้ คำเหล่านี้ถือว่าสำคัญเป็นอันดับรองสำหรับผู้เรียน แม้จะพบเป็นปกติก็ตาม

ในปี ค.ศ. 1973 ดอบสัน (Dobson. 1973 : 4 - 5) กล่าวว่าคำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การอ่านประสบผลสำเร็จ เจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษาพอประมาณจะรู้ศัพท์เพื่อการเรียนรู้ (Passive Vocabulary) ซึ่งเป็นคำพื้นฐานและคำที่เปลี่ยนแปลงไปจากรากศัพท์แล้วรวมกันประมาณ 80,000 คำ คำศัพท์เหล่านี้จะช่วยให้เข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ นอก

จากที่เป็นชื่อเฉพาะในสาขาวิชาได้ แต่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือเป็นภาษาที่สองจะไม่รู้คำศัพท์มากถึงเพียงนี้ แต่จะสะสมคำศัพท์ได้เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา คือโดยการเรียนจากข้อความ การที่จะรู้ความหมายของคำใหม่ที่อยู่ในกลุ่มคำที่รู้แล้วได้ ก็เพราะคำที่รู้แล้วช่วยให้ความหมายแจ่มชัดขึ้น

ดอบสัน ได้เสนอวิธีสอนที่จะช่วยให้นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้เพิ่มพูนคำศัพท์ ดังนี้

1. โดยอาศัยคำจำกัดความ ความหมายที่เหมือนกัน ความหมายตรงกันข้าม การวิเคราะห์ส่วนต่าง ๆ ของคำ วัสดุอุปกรณ์การสอน ของจริง การแสดง รูปภาพ และเครื่องมืออื่น ๆ

2. หลังจากสอนคำศัพท์ใหม่แล้ว ให้กล่าวถึงคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น ถ้าสอนคำ envy ควรกล่าวอธิบายคำที่บรรยายอารมณ์อื่น ๆ เช่น jealousy, melancholy ฯลฯ

3. ให้นักเรียนท่องจำคำศัพท์ใหม่วันละ 10 คำ และควรจะสอนให้นักเรียนรู้จักใช้คำนั้น ๆ ได้ถูกต้องในรูปของประโยคด้วย

4. เลือกคำที่เพิ่งสอนไปใหม่จากข้อความที่ให้อ่านมาแต่งประโยค แล้วให้นักเรียนเปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม ตอบคำถามบ้าง

5. ให้นักเรียนแต่งประโยคโดยใช้คำศัพท์ที่กำหนดให้ ประโยคควรจะเกี่ยวข้องกับชีวิตของนักเรียนเอง เพื่อแสดงให้เห็นว่านักเรียนเข้าใจคำนั้น ๆ หรือไม่

6. ให้เติมคำศัพท์ที่เหมาะสมลงไปในช่องว่างในประโยค

7. สำหรับการเรียนในระดับกลางและระดับสูง ซึ่งเนื้อหาที่จะอ่านจะมีคำใหม่มากขึ้น ให้นักเรียนอ่านมาก่อนพร้อมทั้งหาศัพท์มาเอง เพื่อจะได้เลือกความหมายที่ถูกต้องแล้วมาอ่านในชั้นอีกครั้งหนึ่ง และเมื่อพบคำใหม่ครูก็ให้นักเรียนอธิบาย

8. ควรทดสอบคำศัพท์เสมอ ๆ เพื่อให้รู้ว่านักเรียนจำได้มากน้อยเพียงใด

ในปี ค.ศ. 1975 ทักเกอร์ (Tucker. 1975 : 357) กล่าวถึงการเสนอศัพท์ในบทเรียนว่า

1. การเสนอศัพท์ควรเป็นไปตามความจำเป็นมากน้อยในการสื่อความหมาย

2. สำหรับการเสนอศัพท์ในบทเรียนนั้นอาจเสนอศัพท์จำนวนน้อย ๆ ในบทเรียนต้น ๆ แล้วค่อยเพิ่มจำนวนขึ้นในบทหลัง ๆ แต่การใช้ศัพท์จำนวนเท่าไรนั้นขึ้นอยู่กับผู้เรียน ความยาวของบทเรียน และระยะเวลาในการเรียนในแต่ละครั้ง

3. เมื่อได้เสนอศัพท์ไปแล้วครั้งหนึ่ง ศัพท์นั้นควรจะมีปรากฏอีกให้บ่อยครั้งที่สุดเท่าที่จะทำได้ ศัพท์บางคำอาจปรากฏมากกว่าคำบางคำ แต่อย่างไรก็ตามศัพท์ที่มีความสำคัญน้อยควรให้มีปรากฏบ้างในบางครั้งคราว

4. ศัพท์ที่มีความคล้ายคลึงกัน ไม่ควรนำมาเสนอในระยะใกล้เคียงกันหรือในบทเรียนเดียวกัน เพราะอาจก่อให้เกิดความสับสนแก่ผู้เรียนได้

ในปีถัดมา แมคเคย์ (Mackay. 1976 : 176 - 190) กล่าวในการเรียนภาษาของเรานั้น เราจะเลือกโดยอัตโนมัติ คือจะเรียนรู้คำที่เราต้องการใช้ ยิ่งต้องการใช้มากเท่าไรคนเราก็จะใช้ศัพท์มากเท่านั้น การเลือกคำวิธีนี้เป็นการเลือกตามธรรมชาติ ซึ่งไม่ใช่สถานการณ์จริง ๆ อย่างที่เรียนภาษาของตน จึงต้องมีเกณฑ์ในการเลือกคำ คือ

1. ความถี่ ศัพท์ที่ปรากฏบ่อยในหนังสือเป็นศัพท์ที่นักเรียนต้องรู้จัก จึงเป็นศัพท์ที่นำมาสอนให้นักเรียนรู้จักและใช้เป็น

2. ขอบเขต จำนวนหนังสือที่นำมาใช้ในการนับความถี่ ยิ่งใช้หนังสือจำนวนมากเท่าไรบัญชีความถี่ยิ่งมีคุณค่ามากเท่านั้น เพราะคำที่จะหาได้จากหลาย ๆ แหล่งย่อมมีความสำคัญมากกว่าคำที่จะพบเฉพาะในหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่งอย่างเดียว แม้ว่าความถี่ของคำศัพท์ที่พบในหนังสือเล่มนั้น ๆ จะมีมากก็ตาม

3. การสามารถนำมาใช้ได้จริงตามสถานการณ์ คำศัพท์ที่เลือกมาใช้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความถี่เพียงอย่างเดียว ต้องพิจารณาถึงสถานการณ์ด้วย เช่น คำว่า blackboard ถ้าเกี่ยวข้องกับห้องเรียน ครูต้องใช้คำนี้ แม้จะเป็นคำที่ไม่ปรากฏบ่อยในที่อื่น

4. ความครอบคลุม คำที่สามารถครอบคลุมความได้หลายอย่างหรือสามารถใช้แทนคำอื่นได้ เช่น seat อาจใช้แทน chair, bench, stool เป็นต้น

5. การสามารถเรียนรู้ได้ง่าย คำที่สามารถเรียนรู้ได้ง่าย เช่นคำที่คล้ายกับภาษาเดิม มีความหมายชัดเจน สั้น จำง่าย

บัญชีศัพท์

ในปี 1934 ได้มีการประชุมที่นิวยอร์ค ด้วยความช่วยเหลือของ สมาคมคาร์เนกี ซึ่งได้จัดสรรเงินทุนให้วิจัยเกี่ยวกับการรวบรวมคำศัพท์ที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้ดำเนินงานเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาต่างประเทศเป็นเวลานาน และมีคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ พอเชด, เวสต์ล พาลัมเมอร์ และ ธอร์นไดค์ เป็นที่ปรึกษาและรับผิดชอบในการเขียนรายงานผลการวิจัย ผลงานที่ได้เป็นรายงานชื่อ The Carnegie Interim Report on Vocabulary Selection

ในปี ค.ศ. 1952 ธอร์นไดค์ และลอร์จ ได้รวบรวมคำศัพท์ที่มีความถี่ในการใช้สูงไว้และตีพิมพ์ลงในหนังสือ The Teacher's Word Book of 30,000 Words ศัพท์ที่นำมาวิเคราะห์ได้รวบรวมมาจาก (1) บทอ่านสำหรับเด็ก ตำราเรียน คัมภีร์ไบเบิล นวนิยายภาษาอังกฤษ (2) วารสารต่าง ๆ (3) หนังสืออ่านที่กำหนดสำหรับเด็กเกรด 3-8 และ (4) หนังสืออ่านต่าง ๆ สำหรับเยาวชนและผู้ใหญ่ (ซึ่งไม่รวมบทอ่านที่ใช้ในโรงเรียนและแบบเรียน) ในรายการศัพท์จากหนังสือเล่มนี้ ศัพท์แต่ละคำจะมีความถี่ของคำปรากฏ 5 ประการ คือ ความถี่จากการรับรู้ทั่ว ๆ ไป จากข้อมูลทั้งหมด 450,000 คำ และความถี่ที่ปรากฏในหนังสือแต่ละประเภทดังกล่าวข้างต้น และนอกจากนี้แล้วในหนังสือรายงานศัพท์เล่มนี้ ยังประกอบด้วยรายการศัพท์ที่มีความถี่สูงจำนวน 1,000 คำอยู่ด้วย (Thorndike and Lordge. 1952)

ในปีต่อมา ไมเคิล เวสท์ (West. 1953) ร่วมกับผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษอีกหลายท่านได้รับอนุมัติจากสมาคมคาร์เนกี ให้ทำการเรียบเรียง The Interim Report on Vocabulary Selection โดยเรียงลำดับศัพท์ใหม่ ตามข้อมูลที่ได้จากการนับความถี่ของความหมายคำนั้นซึ่งได้ข้อมูลมาจากผลงานของลอร์จ (Lorge) แห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย พร้อมกัน

นั้นเวสท์ก็ได้เพิ่มรายการคำศัพท์ทางวิทยาศาสตร์ซึ่งตัวเขาและฟลัด Flood ได้รวบรวมเอาไว้ โดยรวมเข้าไว้ในภาคผนวกอีกด้วย ผลงานเขาพิมพ์ไว้ในหนังสือชื่อ A General Service List of English Words ซึ่งเป็นหนังสือที่รวมคำศัพท์ที่มีความถี่ในการใช้สูง 2,000 คำแรก อันเป็นคำศัพท์พื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ และจำเป็นต้องใช้ในการติดต่อสนทนากับเจ้าของภาษาสำหรับคำในหนังสือนี้ นับมาจากหนังสือประเภทต่าง ๆ หลายประเภท เช่น สารานุกรม วารสารตำราเรียน นวนิยาย ชีวประวัติ และคำประพันธ์ต่าง ๆ เป็นจำนวนทั้งสิ้น 5,000,000 คำ เรียบเรียงไว้ตามลำดับตัวอักษร และบอกความถี่ของศัพท์แต่ละคำไว้ให้ พร้อมทั้งบอกว่าความหมายใดใช้เป็นร้อยละเท่าใดของคำนั้น

ในปี 1976 คูเชอร์รา และฟรานซิส ได้ศึกษาและรวบรวมความถี่ของคำศัพท์พิมพ์ลงในหนังสือชื่อ Computational Analysis of Present-day American English ข้อมูลในรายการศัพท์เล่มนี้ได้มาจากบทสนทนา และหนังสือภาษาอังกฤษซึ่งเขียนโดยชาวอเมริกันซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 1961 ข้อมูลทั้งหมดมีจำนวน 1,014,232 คำ โดยผู้วิจัยแบ่งข้อมูลนี้ออกเป็นกลุ่มตัวอย่าง 500 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยคำศัพท์จำนวน 2,000 คำ และผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 500 กลุ่มออกเป็น 15 ประเภทย่อย เพื่อดูการกระจายของศัพท์ว่าศัพท์ที่เก็บมานับมาจากทุกสาขาวิชา เช่น หนังสือพิมพ์ ศาสนา นิทาน กีฬา เรื่องแต่ง จดหมาย บทความทางวิทยาศาสตร์ สารานุกรม นิยายรัก และเรื่องขบขัน เป็นต้น

ในหนังสือบัญชีคำศัพท์ คูเชอร์รา และฟรานซิสนี้ประกอบด้วยบัญชีคำศัพท์ 2 รายการ และแผนภูมิอีกจำนวนหนึ่ง บัญชีศัพท์จัดเรียงตามลำดับและเรียงตามตัวอักษร คำศัพท์แต่ละคำในหนังสือเล่มนี้จะมีตัวเลข 3 แถว ประกอบอยู่ ตัวเลขตัวแรกหมายถึง จำนวนความถี่ที่เกิดจากข้อมูลทั้งหมด ตัวเลขในแถวที่ 3 หมายถึง จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่คำนั้นปรากฏอยู่ เช่น คำว่า But จะมีตัวเลข 4381-15-490 กำกับอยู่ เลข 4381 หมายถึงจำนวนความถี่ของการเกิดของคำนี้ต่อจำนวนข้อมูลทั้งหมด 15 หมายถึงการปรากฏของคำศัพท์มีทั้ง 15 สาขาวิชา และ 490 หมายถึง จำนวนการเกิดคำว่า But มีจำนวน 490 กลุ่มจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 500 กลุ่มตัวอย่าง (Kucera & Francis. 1967)

<u>รายการคำศัพท์มาตรฐานของโอเช</u>

ในปี ค.ศ. 1974 ไมเคิล โอเช ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการคัดเลือกศัพท์จากรายการศัพท์เดิมที่มีผู้ทำไว้แล้ว การวิจัยครั้งนี้ได้รับความร่วมมือจากศูนย์ภาษาอังกฤษ ซึ่งในปัจจุบันตั้งอยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป้าหมายของการวิจัยครั้งนี้มี 2 ประการคือ เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ ของคำในแต่ละรายการที่มีผู้วิจัยไว้แล้ว และเพื่อจัดลำดับขั้นการสอนคำศัพท์ในรายการเหล่านั้น การวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ช่วยในการรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

โอเช ทำงานวิจัยสืบเนื่องมากจากผลการสัมมนาเกี่ยวกับการอ่านซึ่งจัดขึ้นที่กรุงเทพฯ ในปี พ.ศ. 2513 การสัมมนาครั้งนี้มีชื่อว่า The Pittsburgh ELC Reading Seminar ซึ่งผลการสัมมนาครั้งนี้ ทำให้ทราบว่ามาตรฐานการอ่านของนิสิตมหาวิทยาลัย ในประเทศไทยส่วนใหญ่ยังไม่สูงพอที่จะอ่านตำราภาษาอังกฤษฉบับดั้งเดิมได้ จะต้องใช้ตำราที่ผ่านการทำให้ง่าย (Simplified) แล้วจึงมีการเสนอที่จะจัดพัฒนามาตรฐานการอ่านของนิสิตขึ้นโดยจะต้องพัฒนาการอ่านของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาก่อนที่เข้ามหาวิทยาลัย โดยให้นักเรียนมีความสามารถอ่านในวงศัพท์ 2,000 คำ ผู้วิจัยได้จัดวางโปรแกรมการสอนอ่าน โดยจัดหาข้อความมาให้อ่านและเพิ่มพูนคำศัพท์ขึ้นเรื่อย ๆ จนถึง 2,000 คำ ซึ่งคำศัพท์เหล่านี้ต้องวางลำดับการสอนก่อนหลัง ผู้วิจัยสรรหาคำศัพท์จำนวน 2,000 คำ มาจากการเปรียบเทียบรายการศัพท์ที่มีผู้วิจัยรวบรวมไว้แล้ว โดยขั้นแรกนำรายการศัพท์ของ <u>The Thousand Word Little Language</u> กับ <u>The Second Thousand Word Vocabulary</u> ซึ่งรายการศัพท์ทั้ง 2 รายการนี้จัดทำโดย The English Language Institue of Victoria University, Wellington, New Zealand แล้วนำไปเปรียบเทียบกับรายการศัพท์ของไมเคิล เวสต์ ซึ่งประกอบด้วยคำศัพท์จาก <u>General Service List</u> และคำศัพท์ทางวิทยาศาสตร์ในภาคผนวกจำนวน 2,400 คำ คำศัพท์ที่ใช้นิยามคำในพจนานุกรมอีกจำนวน 1,500 คำ และคำศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้ในการสนทนา (Minimum Adequate Speech Vocabulary) อีก 1,200 คำ หลังจากนั้นนำคำศัพท์เหล่านี้

ไปเปรียบเทียบกับคำศัพท์จำนวน 3,700 คำที่ได้จากหนังสือ Success with English: Penquin Course ทั้ง 3 เล่ม ซึ่งแต่งโดย G. Broughton ผลจากการเปรียบเทียบปรากฏว่าได้ศัพท์จำนวน 2,453 คำ ผู้วิจัยใช้ชื่อว่า General Consolidated Vocabulary List อย่างไรก็ตามเมื่อผลวิจัยเหล่านี้ออกมาปรากฏว่าเหลือคำศัพท์เพียง 2,440 คำ เท่านั้น ซึ่งนี้มิได้นับอุปสรรค mis- ซึ่งอยู่ในรายการศัพท์ดังกล่าว

จากงานวิจัยของ ไมเคิล โอเช จะเห็นได้ว่าศัพท์ในรายการศัพท์ General Consolidated Vocabulary List นี้นับเป็นศัพท์ที่มีความถี่ในการใช้ทั่วไป เพราะเป็นการรวบรวมศัพท์จากรายการศัพท์ต่าง ๆ เช่น General Service List, The Thousand Word Little Language และ The Second Thousand Vocabulary ซึ่งเป็นศัพท์ที่ได้เลือกสรรแล้ว และศัพท์ส่วนใหญ่ในรายการดังกล่าวที่ผู้รวบรวมต่างเห็นพ้องต้องกันว่าเป็นศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้สูง และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือจุดประสงค์ของการจัดทำ General Consolidated Vocabulary List นี้ก็เพื่อให้ได้ศัพท์ที่นักเรียนในระดับต่ำกว่ามหาวิทยาลัยไทยควรรู้โดยเฉพาะ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเลือกเอารายการศัพท์นี้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินว่าศัพท์ใดเป็นศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้หรือใช้บ่อยในภาษาอังกฤษทั่วไป (O'Shea. 1974)

จากการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวมานี้ ที่ให้เห็นถึงความสำคัญของคำศัพท์ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้สนใจในด้านการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเล็งเห็นประโยชน์ของคำศัพท์เป็นอย่างดี จึงเกิดแรงบันดาลใจให้ทำการศึกษาคำศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งนี้เพื่อที่จะทราบระดับคำศัพท์ที่เป็นพื้นฐานของนักเรียนที่ใช้แบบเรียนทั้ง 2 ชุด ซึ่งทำการสำรวจไว้แล้ว โดยใช้บัญชีของ ไมเคิล โอเช เป็นมาตรฐานในการเปรียบเทียบ